

Will U Marry
Me?

...?!?!?

પ્રેમની જીત

કે પછી...?

@snehnusarnamu

પાર્થ ટોરોનીલ

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

Copyright © 2018 by Parth Toroneel

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the author at parthtoroneel@gmail.com

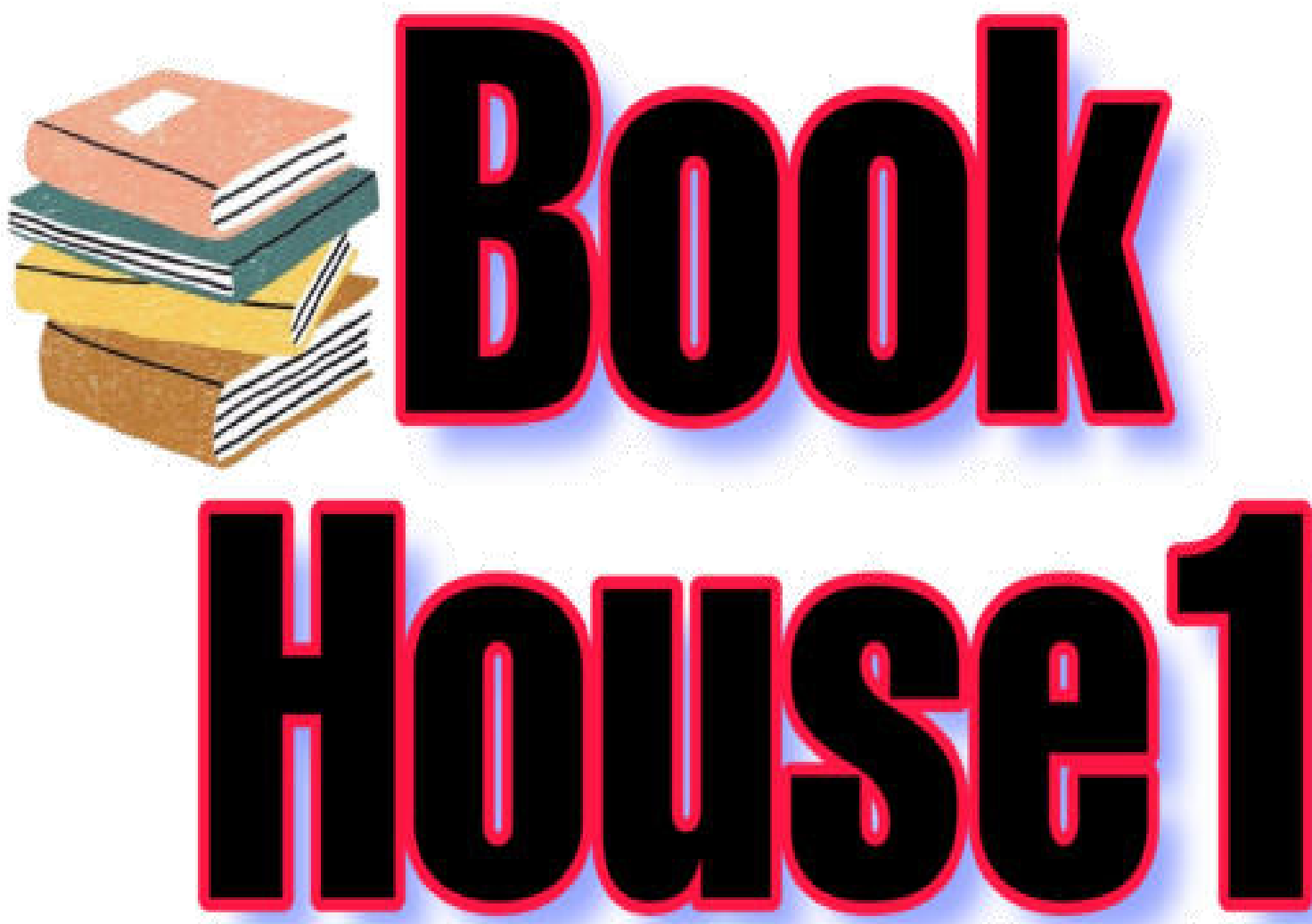
Smashwords License Statement:

This ebook is licensed for your personal enjoyment only.

This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each person. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return to Smashwords.com and purchase your own copy. Thank you for respecting the hard work of this author.

Dedication

I dedicate this story to all disabled persons, who somewhere feel or crave inside their heart to be loved by someone; whom with they share their intimate feelings and everything--like a normal person.

चैनल जॉइन करने के लिए telegram
डाउनलोड करने के बाद सर्च में
@BOOKHOUSE1 लिखें और सर्च करें

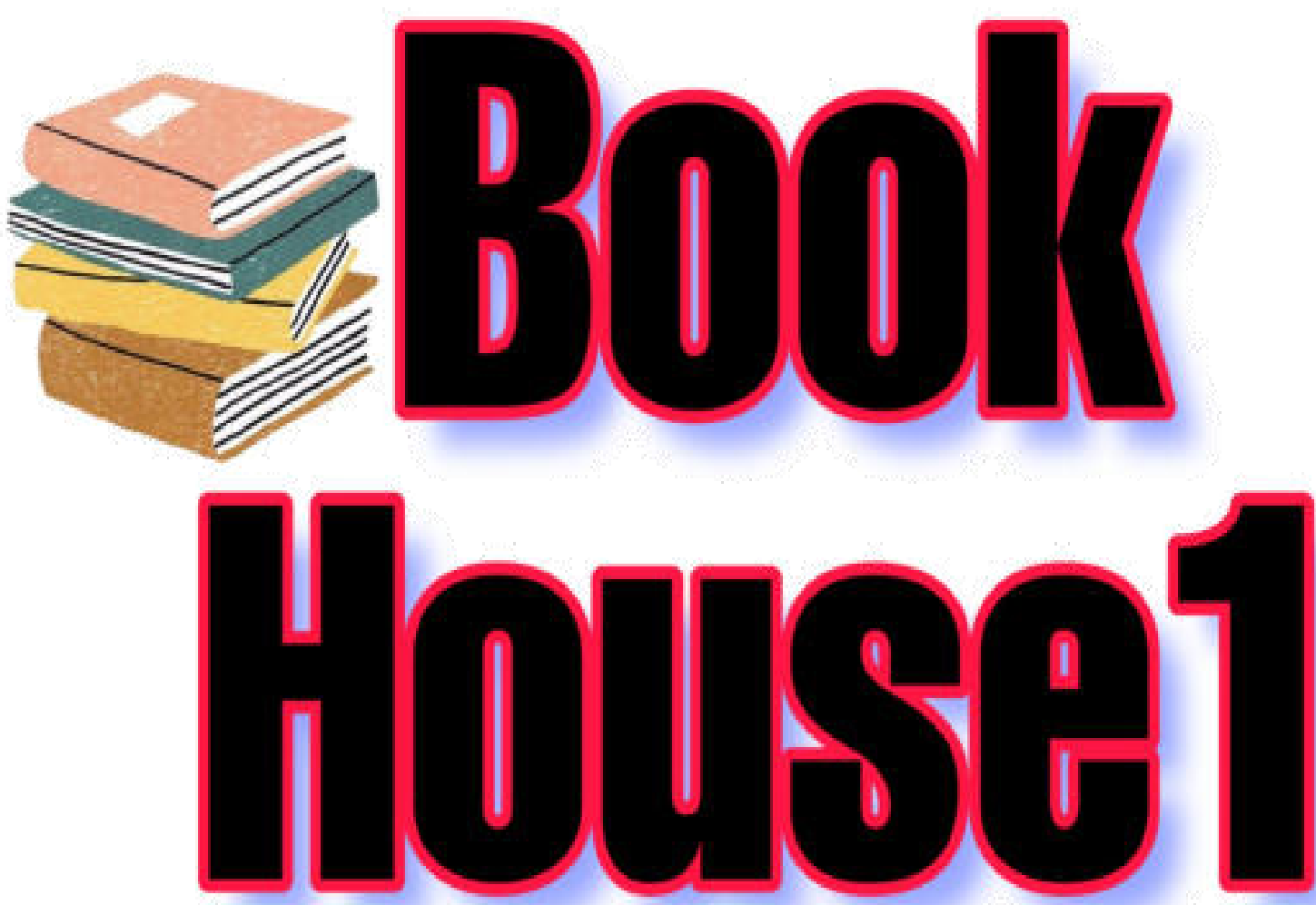
<https://t.me/bookhouse1>

Quote

“Disability is a matter of perception. If you can do just one thing well, you’re needed by someone.”

– Martina Navratilova (Tennis Player)

चैनल जॉइन करने के लिए telegram
डाउनलोड करने के बाद सर्च में
@BOOKHOUSE1 लिखे और सर्च करे

<https://t.me/bookhouse1>

અનુક્રમણિકા

પ્રકરણ – ૧

પ્રકરણ – ૨

પ્રકરણ – ૩

પ્રકરણ – ૪

પ્રકરણ – ૫

પ્રકરણ – ૬

પ્રકરણ – ૭

પ્રકરણ – ૮

લેખકના અન્ય પુસ્તકો

લેખકનો સંપર્ક:

@snehnusarnamu

પ્રકરણ – ૧

અ હલાદક વાતાવરણના ઠંડા પવનની હેલી નજીકમાં ક્યાંક વરસાદ પડ્યાના સમાચાર આપતી હતી. કાળા ડિબાંગ વાદળો આકાશમાં ઘટાટોપ થઈ ચારેકોર બિછાઈ રહ્યા હતા. પહેલા વરસાદનું આગમન ઝરમર ઝરમર છાંટાઓથી શરૂ થઈ ગયું હતું. બીજા ફ્લોર પરથી શ્રેયા એના સ્ટડી રૂમની બારીમાંથી બહારના મનમોહક દ્રશ્યનું નિરીક્ષણ કરી રહી હતી. સોસાયટીના નાના બાળકો વરસાદ જોઈને ખુશખુશાલ થઈ નાચી રહ્યા હતા. પહેલા વરસાદના સ્પર્શની અનુભૂતિ કરવા તેણે બારી બહાર હાથ લંબાવ્યો. ખુલ્લી હથેળીમાં વરસાદના ઠંડા છાંટાનો સ્પર્શ થતાં જ ચહેરા પર સ્મિત ફરકી ઉઠ્યું. ઠંડા પવનની લહેર વાછટને લઈ બારીમાંથી ઘસી આવતાં જ સહસ્મિત તેની આંખો મીંચાઈ ગઈ. ખુલ્લા રેશમી વાળની લટો ઠંડા પવનના હિલોળે ગાલ પર ઉડવા લાગી. તેણે ઊંડો શ્વાસ ભરી પહેલા વરસાદથી જીવંત બનેલી માટીની સોડમ ફેફસામાં ભરી લીધી.

રૂમમાં બઝરની ઘંટડી વાગી અને નીચે રસોડામાંથી રમિલાબેને ટહુકો કર્યો, “શ્રેયા બેટા, દસ વાગ્યા. ચાલ જમવા આવી જા...”

શ્રેયાએ હાંકારો ભણી હાથ અંદર લઈને બારી વાખી દીધી. બેડમાં પથરાયેલા પુસ્તકો બેગમાં મૂકી તેણે પગની થોડીક કસરત કરી મસલ્સને રિલેક્સ કર્યા. બાજુમાં રાખેલી કાખ ઘોડી હાથમાં લઈ દરરોજની જેમ ધીરેથી ઊભા થવા કોશિશ કરી. બાર વર્ષની ઉંમરે મસ્ક્યુલર ડિસ્ટ્રોફીની બીમારીને લીધે તેના પગ અને ખભા કમજોર બની ગયા હતા. શરીર પહેલા કરતાં અશક્ત બન્યું હતું. કાખ ઘોડી વગર ઊભા રહેવું તેની માટે શક્ય નહતું. બીમારીને વધુ વણસવા ન દેવા નિયમિત કસરત અને હાથ-પગ પર તેલની માલિશને લીધે તે સ્વતંત્ર રીતે હરી ફરી શકતી હતી. શ્રેયા દરરોજના કામ કોઈની મદદ લીધા વિના જાતે કરી લેવાની જીદ તેને સ્વતંત્ર હોવાનો

અહેસાસ કરાવતી હતી. નાની ઉંમરે શારીરિક અપંગતા હોવા છતાં એનું મજબૂત મનોબળ જ એની સાચી તાકાત બની ગઈ હતી. કાખ ઘોડી પર બેલેન્સ બનાવી તેણે કપબોર્ડમાંથી સ્કૂલ ટ્રેસ કાઢી હાથમાં લીધો, પછી ધીરેથી બેડ પર બેસી, કાખ ઘોડી બાજુમાં મૂકી ત્યાં જ દરવાજા પર ટકોરો સંભળાયો.

“શ્રેયા...!? મે આઈ કમ ઈન?” શ્વેતાભાભીએ બહાર ઊભા રહીને પરવાનગી માંગી.

“યસ, યુ મે ભાભી...” શ્રેયાએ સહસ્મિત કહ્યું.

ભાભીએ દરવાજો ખોલી સહસ્મિતે પૂછ્યું, “તારે કોઈ હેલ્પ જોઈએ તો બોલ જે... ઓકે...!”

“ડોન્ટ વરી ભાભી, હું જાતે કરી લઈશ... તમે આ સ્કૂલ બેગ નીચે લઈ જાવ, હું દસ મિનિટમાં નીચે આવું છું.” શ્રેયાએ કહ્યું.

ભાભી સ્કૂલ બેગ લઈને દરવાજો બંધ કરી નીચે ગયા. શ્રેયાએ સ્કૂલ ટ્રેસ અને ખાંચાં પગને સીધા રાખવા કેલિપર્સ મહેનત કરીને પહેરી લીધા. પગથિયાં આગળ આવી એક કાખ ઘોડી જમણી બગલમાં મૂકી, તેણે ડેવલોપ કરેલી ટેક્નિકથી એક પછી એક પગથિયાં સાવચેતીથી ઉતરી રસોડામાં જમવા બેસી ગઈ. રમિલાબેને જમવાની થાળી પીરસતા કહ્યું, “બેટા, આજે વરસાદ ભારે આવશે એવું લાગે છે. આ વરસાદમાં ક્યાંક લપસી જવાય ને ન થવાનું થઈ જાય એના કરતાં આજે સ્કૂલ જવાનું રહેવા દે તો સારું...” તેમણે ચિંતા વ્યક્ત કરતાં કહ્યું.

“મમ્મી, તું ચિંતા ન કર... ભાભી મને છેક ક્લાસ રૂમના દરવાજા સુધી મૂકી જશે બસ...” શ્રેયાએ ભાભી સામે સ્મિત કરીને કહ્યું.

વરસાદ ધીમો પડતાં બન્ને રેઈનકોટ પહેરી તૈયાર થઈ ગયા. ભાભી શ્રેયાને શ્રી-વ્હીલર એક્ટિવાની પાછળની સીટ પર બેસાડી ક્લાસ રૂમના દરવાજા સુધી મૂકી ગયા. વરસાદ હોવા છતાં અપંગ શ્રેયાને કાખ ઘોડીના સહારે રૂમમાં દાખલ થતાં જોઈને દરેકના મનમાં આછેરી પ્રેરણાનો વિચાર એમની જાણ બહાર ન રહ્યો. શ્રેયા એની બહેનપણીની બાજુમાં બેસીને કાખ ઘોડી બાજુમાં મૂકી. ક્લાસમાં એક નજર શ્રેયાને હળવા સ્મિત સાથે નીરખી રહી હતી. શ્રેયાએ ભીના વાળની લટ કાન પાછળ મૂકી, દરરોજની જેમ આંખોની કીકી ડાભી બાજુ એજ એન્ગલે જરાક ફેરવી. મૈત્રીભરી બન્નેની નજરોએ ચૂપચાપ એકબીજાની હાજરી પૂરી સ્મિતની આપ-લે કરી લીધી.

સાતમાં ધોરણથી શ્રેયા અને હિરેન બન્ને વચ્ચે મિત્રતાનો સેતુ બંધાયો હતો. હિરેન

શ્રેયાની બાજુની સોસાયટીમાં રહેતો હતો. ક્યારેક શ્રેયા કોઈ કારણસર સ્કૂલ જઈ ન શકી હોય તો હિરેન તેની રજા ચિઠ્ઠી ક્લાસ ટીચરને પહોંચાડી દેતો. ક્યારેક હોમવર્ક માટે એકબીજા વચ્ચે નોટબુક્સની આપ-લે થતી રહેતી. આ રીતે એક ફ્રેન્ડ તરીકે હિરેનની ઓળખાણ શ્રેયાના પેરેન્ટ્સ સાથે પણ સ્થપાતી ગઈ.

શ્રેયા અને હિરેન વચ્ચે રિશેષમાં થતી થોડીક ગમ્મતભરી વાતો અને નિખાલસ સ્મિતની આપ-લેએ ક્યારે એકબીજા વચ્ચેની મૈત્રીને નિકટ બનાવી દીધી એની ખબર ન રહી. બન્ને ભણવામાં હોંશિયાર હતા. હિરેન તેના હસમુખા સ્વભાવને લીધે ક્લાસનો મોસ્ટ લાઈકેબલ બોય હતો. તેનો દેખાવાડો ચહેરો તથા નિખાલસ સ્વભાવ ક્લાસની દરેક છોકરીઓના હૃદયને સ્પર્શી જતો. બધા ટીચર્સની નજરમાં હિરેન એ આદર્શ વિદ્યાર્થીની છબી ઊભી કરતો હતો. હિરેન સામે જોઈને ક્લાસની કોઈ પણ છોકરીના હોઠ તરત જ મલકી ઉઠતાં. તેમના મનમાં ક્યાંક સૂક્ષ્મભાવે એવી ઝંખના રહેતી કે હિરેન તેમને નોટિસ કરે અથવા તો થોડીક વાતચીત કરી હસાવે.

*

એક મહિના પછી...

ચોમાસું બરોબર બેસી ગયું હતું. એ દિવસે મેઘરાજા જાણે કોપાયમાન થયા હોય એમ ધોધમાર વરસાદ મન મૂકીને વરસાવી રહ્યા હતા. વીજળીના કડાકા અને ચમકારાથી આખું આભ ખાબકી પડશે એવો જળબંબાકાર વરસાદ સતત પડે જતો હતો. બપોરના ચાર વાગ્યે પણ ચારેકોર અંધારઘોટ વાતાવરણ થઈ ગયું હતું. કેટલાક વિદ્યાર્થીઓના વાલીઓ એમને લેવા સ્કૂલે આવી પહોંચ્યા હતા. પ્રિન્સિપાલે સૂચના આપી દરેક વિદ્યાર્થી એમનું નામ ક્લાસ ટીચર પાસે નોંધાવી એમના વાલી સાથે જઈ શકે છે એવી પરવાનગી આપી દીધી હતી. સ્કૂલ છૂટવાના સમયે લગભગ અડધો ક્લાસ ખાલી થઈ ગયો હતો.

શ્રેયા અંદરો અંદર ખૂબ ગભરાઈ ગઈ હતી. એનો ભાઈ હમણાં લેવા આવશે એની રાહમાં કાબ ઘોડીને હાથમાં પકડીને તૈયાર બેસી હતી. ભારે વરસાદને કારણે વાતાવરણમાં ખૂબ ઠંડક પ્રસરી ચૂકી હતી, જેને લીધે શ્રેયાના હાથ અને પગના મસલ્સ અક્કડ થઈને ખેંચાઈ રહ્યા હતા. શ્રેયાએ ચિંતાગ્રસ્ત નજર હિરેન પર કરી સ્મિત કરવા પ્રયત્ન કર્યો. હિરેને આંખો મીંચી હાથથી ઈશારો કરીને કહ્યું, “ચિંતા ના કર, હમણાં લેવા આવશે...” શ્રેયાએ અછડતું સ્મિત કરીને માથું હકારમાં હલાવ્યું. સાડા પાંચ વાગી ગયા. ક્લાસમાં દસેક વિદ્યાર્થીઓ જ બાકી રહ્યા હતા, જે ક્લાસ બહાર બાલ્કનીમાં વરસાદ જોવાની મજા લેતા લેતા ફરતા અને વાતો કરતાં હતા. શ્રેયા ઠંડીને લીધે ધ્રૂજતી હતી. હિરેને એની સ્કૂલ બેગ લઈને શ્રેયાની આગળની

બેન્ય પર બેસીને પૂછ્યું, “શ્રેયા, ઠંડી લાગે છે તને?”

શ્રેયાએ ધ્રૂજતા માથે હકારમાં માથું હલાવ્યું.

રૂમમાં ઘસી આવતો ઠંડો પવન બંધ કરવા હિરેને મુખ્ય દરવાજા સિવાય બધી ખુલ્લી બારીઓ અને દરવાજા વાખી દીધા. હિરેને આગળની બેન્ય પર બેસીને તેની સામે સ્મિત કર્યું.

“થેક્સ...” શ્રેયાએ સહેજ ધ્રુજતા સ્મિત સાથે કહ્યું.

હિરેને કાંડા ઘડિયાળમાં સમય જોઈને કહ્યું, “શ્રેયા, હું પ્રિન્સિપાલ સરને કહીને તારા ઘરે ફોન કરી જાણ કરી દઉં કે તારા પેરેન્ટ્સ હજુ કેમ આવ્યા નથી. કેન યુ ગીવ મી યોર નંબર?”

ધ્રુજતા અવાજે નંબર લખાવતા શ્રેયાનો અવાજ ભીનો થઈ ગયો.

“શ્રેયા, ડોન્ટ કાય, હમણાં જ હું ફોન કરીને આવું છું કે કોણ તને લેવા આવે છે, ઓકે? બે જ મિનિટમાં હું આવું છું.” કહીને તરત જ પગ ક્લાસ બહાર ઉપાડ્યા...

“હિરેન...”, રડમસ અવાજ સંભળાતા જ હિરેનના પગ ત્યાં જ થંભી ગયા, “મારા પપ્પા આઉટ ઓફ ટાઉન છે, અને બ્રધર અત્યારે ઓફિસે હશે... ઘરેથી કોઈને પણ જલ્દી આવવાનું કહેજે... આઈ એમ ફિલિંગ સો કોલ્ડ હિયર, પ્લીઝ...” ભીની આંખોમાં બાઝેલા આંસુએ અને ધ્રૂજતા રડમસ અવાજે કહ્યું.

“હા શ્રેયા, હું તરત જ ઘરેથી કોઈને મોકલે એટલું કહીને આવું છે... યુ જસ્ટ હગ યોર સ્કૂલ બેગ, ઈટ વિલ કીપ યુ વાર્મ.” કહીને તરત જ હિરેના પગ પવન વેગે પ્રિન્સિપાલની ઓફિસની અંદર જઈને ઊભા રહ્યા. પ્રિન્સિપાલની પરવાનગી લઈને તરત જ ફોન કર્યો. રિંગ વાગી. બીજી રીંગે ફોનનું રિસીવર બીજે છેડે ઊંચકાયું, “હેલ્લો...”

“હેલ્લો, આંટી, હું હિરેન બોલું છું, સ્કૂલેથી...” હિરેને ઘડકતા હૃદયે જણાવ્યું.

“હિરેન, શ્રેયા ત્યાં ક્લાસમાં જ છે ને? બેટા, એને ઠંડી તો નથી લાગતીને?” માંના હૃદયે ચિંતાગ્રસ્ત અવાજે ઘડકતું હૈયું ઠારવા તરત જ પૂછી લીધું.

“આંટી, શ્રેયાને ઠંડી લાગે છે. ઘરેથી એને લેવા કોઈ આવી રહ્યું છે??” હિરેને ઝડપથી પૂછ્યું.

“બેટા, અહીં એક્ટિવા લઈને બિલકુલ નિકળાય એવું નથી. ઘર આગળ ખૂબ પાણી ભરેલું છે. એના ભાઈને હું ફોન કરી આ નંબર પર જાણા છું.” તેમણે કહ્યું.

“ઓકે આંટી...” કહીને હિરેને રિસીવર મૂક્યું.

“સર, ફોન આવે તો એનો મેસેજ ૧૨-અ માં કોઈને જાણ કરવા મોકલજો, પ્લીઝ. મારી ફ્રેન્ડ હજુ ક્લાસમાં વેઈટ કરે છે...” હિરેને રિકવેસ્ટ કરી.

“ઓકે, તારા ક્લાસ ટીચર કોણ છે?” પ્રિન્સિપાલે પૂછ્યું.

“જે.કે પટેલ... આજે નથી આવ્યા સર.” હિરેને કહ્યું.

“ઓકે... આઈ વિલ લેટ યુ નો એઝ આઈ ગોટ કોલ. યુ કેન ગો...” પ્રિન્સિપાલે કહ્યું.

“થેન્ક્સ સર...” કહ્યું એની બીજી જ પળે હિરેનના પગ સડસડાટ પવનવેગે બબ્બે સીડીઓ કૂદાવી સીધા જ ક્લાસ રૂમમાં જઈ થોભ્યા.

શ્રેયા સ્કૂલ બેગને છાતીમાં દબાવી ભીની આંખે બેઠી હતી. તેનું શરીર પહેલા કરતાં ઓછું ધ્રૂજતું હતું.

“શ્રેયા, તારી મમ્મીએ કહ્યું કે એ હમણાં જ ફોન કરીને જણાવશે કે તારો બ્રધર ક્યારે તને લેવા આવે છે...” હિરેને કહ્યું.

“મતલબ હજુ કોઈ ઘરેથી નિકળ્યું જ નથી?” તેણે આઈબ્રો ઊંચી કરી ચિંતાગ્રસ્ત અવાજમાં કહ્યું.

“શ્રેયા, તું ચિંતા ના કર, હું તને કંપની આપવા અહીં જ બેઠો છું ને! મારા પપ્પા તો ઘરે ચિંતામુક્ત થઈને બેઠા હશે, એમને પૂરો વિશ્વાસ છે કે હું તણાઈ જઈશ તો પણ તરતો તરતો ઘરે જ પહોંચી જવાનો છું...” મજાકીયા અંદાજમાં કહેતા જ શ્રેયા હિરેન સામે જોઈને હસી પડી. શ્રેયાને હસતાં જોઈને હિરેને છાતીમાં થોડીક હળવાશ અનુભવી. ફરીથી શ્રેયાને હસાવા દરવાજા બહાર જોઈને કહ્યું...

“આવા વરસાદી વાતાવરણમાં... ભજીયાંની બહુ જ યાદ આવે હો... ઘરે જઈને ગરમાગરમ ચા અને ભજીયાં મળી જાય.... તો તો બાકી લાઈફ સેટ થઈ જાય...”, કહીને હોઠ પર જીભ ફેરવી લીધી. હિરેનના દયામણા પણ સુપર ફની એક્સપ્રેસન જોઈને શ્રેયા ખડખડાટ હોઠ ખોલીને હસી પડી. ગંભીર દયામણા હાવભાવ વિખેરી હિરેન તરત જ શ્રેયાને ખડખડાટ હસતી જોઈને ખુશ થઈ ગયો. શ્રેયાએ મોઢા પર હાથ રાખી હસતાં કહ્યું, “યુ આર સો ફની...”

“રિયલી... એમ આઈ?” એણે હસતાં હસતાં કહ્યું.

“યા, આઈ થિંક યુ શુડ બી એ કોમેડિયન... યુ ઓલવેઝ મેક પીપલ લાફ...” શ્રેયાએ મુસ્કુરાતા કોમ્પ્લિમેંટ આપી.

હિરેને પાછો ગંભીર પણ ફની ફેસ કરી, દરવાજા બહાર નજર માંડીને કહ્યું, “આઈ થિંક તો પછી મારે હવે સરકસમાં જોકરના ઓડિશન્સ આપવા જોઈએ. એક વખત જો જોકરની જોબ મળી ગઈને, પછી તો બોસ... લાઈફ સેટ થઈ ગઈ સમજો...” હિરેને ફની અંદાજમાં કહ્યું.

“જોકર્સના ઓડિશન્સ!!?”, શ્રેયાએ હસીને કહ્યું, “બિલકુલ, જોકર બની લોકોને હસાવવું કંઈ નાનુંસૂનું કામ નથી... તું જોકર બનવાનું સપનું પરસ્યું કર, હું હસવા માટે તારા બધા જ શો જોવા આવીશ બસ...” શ્રેયા ઘરે જવાની ચિંતા ભૂલીને હિરેનની વાતોમાં ભળવા લાગી.

“તો ફીર યે જોકર કા વાદા રહા...” જોકરની જેમ પેટ પર હાથ મૂકી, કમરમાંથી નીચે ઝૂકવાની એક્ટિંગ કરી હિરેને કહ્યું, “પ્રોમિસ યુ વિલ કમ ઓન માય શો?” આગળ હાથ લંબાવીને પૂછ્યું.

શ્રેયા એ ખડખડાટ હસીને હિરેનના હાથમાં હાથ મૂકી કહ્યું, “આઈ પ્રોમિસ”

એકબીજાના હાથનો સ્પર્શ બન્નેની ખુશહાલ આંખોમાં આગિયાની જેમ ઝબકી ઉઠ્યો. ક્ષણ ભર માટે મિત્રતાની મૈત્રીને પર અનુભવાતી લાગણીએ બન્નેના દીલમાં પ્રેમના તાર ઝંકૃત કરી મૂક્યા હોય એવો અહેસાસ થયો. બન્નેનું હાસ્ય ધીમું પડતાં જ આંખોમાં શર્મિલો ભાવ તરી આવ્યો. એકબીજાના હાથનો સ્પર્શ દિલના કોઈક ખૂણામાં પ્રેમની ચિનગારી સળગાવી છૂટો પડ્યો. આહલાદક વાતાવરણમાં એકબીજાને જોઈને મલકાતું હાસ્ય અને ચોરીછૂપી નજરની આપ-લે વચ્ચે પ્યૂને દરવાજે આવીને પૂછ્યું, “શ્રેયા?”

“હા...” શ્રેયાએ કહ્યું.

“તમારી મમ્મીનો ફોન આવ્યો હતો, એમને કહ્યું કે તમારા ભાઈને અહીં પહોંચતા હજુ ઘણી વાર લાગશે. ઘરેથી વાહન લઈને આવી શકાય એવું નથી, એટલે પ્રિન્સિપાલ સરે કહ્યું છે કે વરસાદ હજુ પડશે તો નિકળવામાં વધુ તકલીફ થઈ શકે છે. એટલે એમણે તમારા માટે રિક્ષા બોલાવી છે. તમારે રિક્ષામાં જવું હોય તો અત્યારે નીચે આવી જાઓ અથવા તમારા ભાઈ આવશે ત્યાં સુધી તમારે અહીં રોકાવું પડશે.” પ્યૂનને બન્ને સામે જોઈને નિર્ણય છૂટો મૂક્યો.

* * *

પ્રકરણ – ૨

શ્રેયાએ તરત જ હિરેન સામે જોઈને પૂછ્યું, “બ્રધર આવશે ત્યાં સુધીમાં તો ખૂબ અંધારું થઈ જશે! હવે?”

“મને લાગે છે કે વધુ વરસાદ પડે એ પહેલા તારે રિક્ષામાં ઘરે જતું રહેવું જોઈએ, નહીંતર વધારે તકલીફ થઈ જશે.” હિરેને કહ્યું.

“મને પણ એજ યોગ્ય લાગે છે” શ્રેયાએ સ્કૂલ બેગ બેન્ય ઉપર મૂકી, કાખ ઘોડી હાથમાં લીધી.

“તો હું રિક્ષાવાળા ભઈને કહી રાખું કે તમાર માટે પગથિયાં જોડે રિક્ષા લાઈન રાખે... હોકે!” કહીને ખુન લટાર મારતો, પીતાગાતોનીચે ચાલ્યો.

“આઈ થિંક, સ્કૂલ બેગ અહીં જ મૂકી રાખવી પડશે. નહીંતર પલડી જશે.” શ્રેયાએ બેગને બાજુમાં મૂકીને કહ્યું.

હિરેને એની બેગ એની જગ્યાએ મૂકી શ્રેયાની બેન્ય પાસે આવીને પૂછ્યું, “યુ નીડ એની હેલ્પ?”

“ના અત્યારે નહીં, પણ સીડીઓ ઉતરતા તારી થોડીક હેલ્પ જોઈશે.” શ્રેયાએ કાખ ઘોડી પર ઊભા થતાં કહ્યું.

“ઈટ્સ ઓકે...” હિરેને દરવાજાના બન્ને બારણાં બરોબર ખોલી ઊભો રહ્યો. પહેલી વાર હિરેન શ્રેયાની નજર સામે એને કાખ ઘોડી લઈને ચાલતા જોઈ રહ્યો હતો. ખાંગાં અને પાતળા પગમાં પહેરેલા કેલિપર્સને લીધે એને પગ મૂકવામાં મદદ મળતી હતી. શ્રેયા દરવાજામાંથી બહાર નીકળી ત્યારે તેને મનમાં ખચકાટ સાથે એની અપંગતા દરરોજ કરતાં સહેજ વધુ તેને ઘેરી વળી હોય એવું લાગતું હતું. તેણે હિરેન સામે સ્મિત કરી ધીરે ધીરે સીડી આગળ જવા લોબીમાં ચાલવા લાગી. ક્લાસનો દરવાજો વાખી હિરેન શ્રેયાના બે પગમાં પહેરેલા કેલિપર્સને પાછળથી જોઈ રહ્યો. તેના ભીતરમાં અજીબ પ્રકારની લાગણીઓ ઘોળાવા લાગી. એના દિલમાં રમતી અનેક લાગણીઓને શ્રેયાનું આકર્ષણ હતું અને કેટલીક લાગણીઓ... એની સાથે

માત્ર મિત્રતાના ઉંબરા સુધી જ રહેવા પકડી રાખતી હતી. એને સમજાતું નહતું કેમ શ્રેયા એને વધુ આકર્ષતી હતી? એનામાં એવું તો શું હતું જે એની વધુ નજદીક જવા અદ્રશ્ય આકર્ષણ ઊભું કરતું હતું? બીજી કેટલીય છોકરીઓ એનાથી વધુ સુંદર અને આકર્ષે એવી હતી, પણ શ્રેયા, શ્રેયાનું અજાણ્યું સવિશેષ આકર્ષણ એને વધુ સંમોહિત કરતું હતું. એ આકર્ષણ તેને સમજાતું નહતું, માત્ર અનુભવાતું હતું. તેણે ઝડપથી પગ ઉપાડી તરત જ સીડીઓ આગળ પહોંચી ગયો.

“હિરેન, આ એક કચીસ (કાખ ઘોડી) પકડીશ?!” હળવું સ્મિત કરીને મદદ માટે પૂછ્યું.

“સ્યોર...,” કચીસ પકડી લઈ તેણે હિંમત કરીને કહ્યું, “શ્રેયા, તને વાંધો ના હોય તને નીચે ઉતરવામાં મદદ કરું? બે ફ્લોર ઉતરતા તને થાક લાગશે...”

હિરેનની ચિંતા અને કાળજીભર્યા શબ્દો શ્રેયાના હૃદયને સ્પર્શી ગયા. તેણે મુસ્કુરાઈને કહ્યું, “નો, ઇટ્સ ઓકે હિરેન, હું આને પાર્ટ ઓફ એક્સરસાઈઝમાં જ ગણું છું.” કહીને શ્રેયા એની દરરોજની ટેક્નિક મુજબ એક હાથમાં કાખ ઘોડી અને બીજા હાથે ઈંગલનો સહારો લઈને એક પછી એક સીડી ઉતરતી ગઈ. દરેક સીડીએ શ્રેયાને ઉતરતા જોઈને હિરેનના દિલમાં સવિશેષ લાગણીનું આકર્ષણ વધુને વધુ ઊંડું ઘૂંટાતું ગયું. દરેક પ્રગથિયાં ઉતરતા શ્રેયા ક્યાંક પડી ન જાય એની ચિંતા અજાણતા જ દિલમાં સ્ફુરવા લાગી. થોડીક વાર પછી ગ્રાઉન્ડ ફ્લોર પર ઉતરી શ્રેયાએ રેસ્ટ કર્યો. બહાર ઘોઘમાર વરસાદ વરસી રહ્યો હતો. ફ્રેંડલી નેચરવાળા પ્રિન્સિપાલે શ્રેયા અને હિરેન સાથે થોડીક વાતચીત કરી.

શ્રેયાએ એની કાખ ઘોડી પર ઊભી થઈ કહ્યું, “હિરેન, અહીં સીડીઓ ઉતરવા સાઈડમાં ઈંગલ નથી એટલે હું જાતે ઉતરીને રિક્ષામાં બેસી નહીં શકું... મારે મદદ જોઈશે રિક્ષામાં બેસવા.”

પ્રિન્સિપાલે હુકમ કરી પ્યૂનને મદદ માટે બોલાવ્યો. પછી હિરેન અને પ્યૂને શ્રેયાને ઉપાડી રિક્ષામાં બેસાડી. અત્યાર સુધીના જીવનમાં તેને પિતા અને ભાઈ સિવાય બીજા કોઈ પરપુરુષે સ્પર્શ કર્યો નહતો. આ પ્રકારની ઓકવર્ડ પરિસ્થિતિમાં શ્રેયા એની અપંગતાને લીધે એ દિવસે નબળી અને અસહાય મહેસુસ કરતી હતી. શારીરિક પરિસ્થિતિથી તે મજબૂર હતી છતાં તેણે વાસ્તવિકતા હસતાં મોઢે સ્વીકારી લીધી હતી. રિક્ષામાં બેસતા વરસાદથી એ જરાક ભીંજાઈ ગઈ હતી. વાતાવરણની ઠંડક અને ભીંજાયેલા શરીરને લીધે તેના શરીરના અંગો ખેંચાતા અને ધ્રૂજતા હતા.

હિરેને કાખ ઘોડી હાથમાં પકડીને પ્રિન્સિપાલને કહ્યું, “સર, હું પણ એની સાથે જ

જાઉં છું, હું એની બાજુની સોસાયટીમાં જ રહું છું.”

“હિરેન,” પ્રિન્સિપાલ સરે પૂછ્યું, “શ્રેયાને કોઈ તકલીફ વિના ઘર સુધી મૂકી જઈશ એની જવાબદારી તારા પર હું મૂકી શકું કે પછી સાથે મદદ માટે કોઈને મોકલું?”

“સર, હું શ્રેયાને કોઈ તકલીફ વિના છેક ઘરે સુધી મૂકી જઈશ. એટલિસ્ટ ફ્રેન્ડ માટે એટલું તો હું કરી જ શકું છું” હિરેન મિત્રભાવની જવાબદારી ખભે ઉઠાવતા કહ્યું.

“યસ, ઘેટ્સ ધ રિયલ ફ્રેન્ડ. આઈ એમ પ્રાઉડ ઓફ યુ હિરેન...” પ્રિન્સિપાલે બન્ને હોઠ એકબીજા પર સહેજ દબાવી ગર્વીલું સ્મિત કરી શાબ્દિક શાબાશી આપતાં કહ્યું, “કોલ ઓન માય નંબર વેન યુ બોથ રિચ્ઝ એટ હોમ, ઓકે! ગો ઓન એન્ડ બી કેરફૂલ...”

હિરેન કાખ ઘોડી રિક્ષામાં ગોઠવી શ્રેયાની બાજુમાં બેસી ગયો. રિક્ષા સ્કૂલની બહાર નીકળી. હિરેને રિક્ષાની બાજુનો પડદો ઊંચો કરીને બહાર નજર કરી જોઈ. રોડ પર અને આજુબાજુ માત્ર વહેતું પાણી જ દેખાતું હતું. વરસાદ સતત ભારે વેગથી વરસી રહ્યો હતો.

“ખૂબ જ ભારે વરસાદ પડી રહ્યો છે આજે તો, થોડીક વાર પણ બંધ થવાનું નામ જ નથી લેતો” હિરેને નિઃસાસો નાંખ્યો.

શ્રેયાને ભીંજાયેલા કપડામાં ધ્રૂજતી જોઈને હિરેનને મનમાં તીવ્ર ઈચ્છા થઈ કે કાશ મારી પાસે ગરમ કપડું હોત તો એને ફરતે ઓઢાળી દેત, પણ... તેણે દાંત ભીંસી દીધા...

“પ્રિન્સિપાલ સર શું કહેતા હતા?” શ્રેયાએ ધ્રૂજતા પૂછ્યું.

“કંઈ નહીં, એમણે મને જવાબદારી સોંપી છે કે તને સહીસલામત ઘરે ડિલિવર કરી દેવાની!” હિરેને મજાકીયા અંદાજથી ફરી હળવાશ પાથરી. શ્રેયા તરત જ એના સેન્સ ઓફ હ્યુમર પર હસી પડી. પછી એની સામે જોઈને કહ્યું, “હું બધું જ સાંભળતી હતી ઓકે! મેં તો જસ્ટ એમ જ પૂછ્યું હતું, તું કંઈક ફની કહીને હસાવે એટલે...” બન્ને એકબીજા સામે સ્મિત વેર્યું.

“બાય ધ વે, હિરેન, તારે પ્રિન્સિપાલ સરને એમ કહેવું જોઈતું હતું કે શી ઈઝ માય બેસ્ટ ફ્રેન્ડ. નોટ જસ્ટ એ ફ્રેન્ડ. હું તને મારો બેસ્ટ ફ્રેન્ડ માનું છું. થેન્ક્સ ફોર બીઈંગ વિથ મી ટુ હેલ્પ ઓલ ધ વે થ્રૂ” શ્રેયાએ સ્મિત કરી આભારભાવ વ્યક્ત કર્યો.

“ડોન્ટ સે થેન્ક્સ. તું સ્માઈલ કરે છે એમાં બધું જ આવી ગયું.” હિરેને હુંફાળું હસીને કહ્યું.

રિક્ષાવાળાભાઈએ રિક્ષા ઊભી રાખી કહ્યું, “વિનાયક પાર્ક સોસાયટી સુધી રિક્ષા નહીં જાય ભઈ, બંધ પડી જશે. આગળ ખૂબ પાણી ભરેલું છે. તમારે અહીંથી જાતે જ ચાલીને જવું પડશે.”

હિરેન રિક્ષાની બહાર ઉતર્યો. ઢીંચણ નીચે સુધી બધે જ છલોછલ પાણી ભરેલું હતું. રિક્ષા જઈ શકે એવું બિલકુલ નહતું. બહાર પાણી ભરેલું જોઈને શ્રેયાના મોઢામાંથી શબ્દો સરી પડ્યા: ઓહ ગોડ હવે કેવી રીતે ઘરે જવાશે? વિચારતા જ ગભરાવા લાગી.

સોસાયટીનો દરવાજો થોડાક અંતરે જ હતો, પણ ત્યાં સુધી કાખ ઘોડી લઈને એ જઈ શકે એ બિલકુલ શક્ય નહતું. વરસાદમાં પૂરેપૂરા ભીંજાઈ ગયેલા હિરેને શ્રેયાની બાજુ આવીને કહ્યું, “શ્રેયા, આગળ તો ઢીંચણ સુધી પાણી ભરેલું છે. હું તને ઉપાડી લઈને જાઉં તો જ ઘર સુધી જઈ શકાય એવું છે. એના સિવાય બીજો કોઈ ઓપ્શન નથી.”

“આર યુ શ્યોર યુ વિલ કેરી મી ઓલ ધ વે ટુ હોમ?” શ્રેયાએ ઘરે જવાની તૈયારી સાથે ચિંતા વ્યક્ત કરી.

“ડોન્ટ યુ ટ્રસ્ટ ઓન યોર બેસ્ટ ફ્રેન્ડ?” હિરેને સહેજ ગંભીર પણ ફ્રેન્ડ ભાવે કહ્યું.

“આઈ ડુ ટ્રસ્ટ યુ બટ...” શ્રેયાએ ધ્રૂજતા અવાજે મંદ હસતા કહ્યું.

“આઈ પ્રોમિસ ઘેટ આઈ વિલ નોટ લેટ યુ ફોલ. અને બાય ધ વે, પ્રિન્સિપાલના ઓર્ડર મુજબ ડિલિવરી તો છેક ઘર સુધી જ કરવી પડે ને!” વરસાદમાં ભીંજાતા હિરેને હ્યુમર ઉછાળી શ્રેયાની ઓકવર્ડનેસની ફિલિંગ્સ દૂર કરતાં કહ્યું. શ્રેયા ધ્રૂજતા શરીરે હોઠ ખોલીને હસી પડી. રિક્ષાની સીટમાંથી આગળ ખસવા તેણે રિક્ષાના મીટર પાસેનો સળિયો પકડી આગળ ખસીને કહ્યું, “હિરેન, આર યુ રેડી...”

“ઓફ કોર્સ... નાઉ એન્જોય ધ રેઈન...” હળવી મજાક સાથે શ્રેયાને હસતાં હોઠે સુપરમેનની જેમ ઉપાડી લીધી. બહાર નિકડતા જ વરસાદને લીધે તે તરત જ ભીંજાઈ ગઈ. શ્રેયાએ બન્ને હાથ હિરેનના ગળા ફરતે કસીને બાંધી દીધા. વરસાદે બન્ને વચ્ચેની નજદીકતાનો અવકાશ એક અનોખી રીતે ભરી કાઢ્યો હતો.

“આર યુ કમ્ફર્ટેબલ? કુરિયર?” હિરેને ચાલતા ચાલતા ફરી મજાકનો દોર ચાલુ રાખ્યો, જેથી શ્રેયાને બિલકુલ ઓકવર્ડ ફિલ ન થાય ને બધુ હાસ્યમાં ઓગળીને ભળી જાય.

“હિરેન પ્લીઝ, તું હસાવીશ નહીં, નહીંતર મારો હાથ છૂટી જશે!” શ્રેયાએ હસતાં હસતાં કહ્યું.

“પણ મારો હાથ ક્યારેય નહીં છૂટે, આઈ હેવ પ્રોમિસ યુ ઘેટ.” કહીને હિરેને શ્રેયાને વધુ મજબૂત હાથે નજદીક પકડે બાંધી લીધી. હિરેન ઢીંચણ સુધી છલોછલ પાણીમાં સાવચેતીથી પગ મૂકીને એક એક ડગલું ભરતો હતો. શ્રેયા ઠંડા વરસાદમાં ભીંજાયેલા શરીરે પણ દિલમાં જન્મેલી હૂંફાશની લાગણી અનુભવતી હતી. હિરેનના મજબૂત હાથમાં પોતે સુરક્ષિત છે એવું મહેસુસ થવા લાગ્યું. પરપુરુષનાં આટલા નજદીકી સ્પર્શે એના દિલમાં રોપાયેલા પ્રેમબીજમાંથી અંકુર ફૂટવા લાગ્યા. વર્ષોની અપંગતા જાણે એની બાહોમાં આવતા જ નાબૂદ થઈ ગઈ હોય એવું લાગવા લાગ્યું. વરસાદના બુંદ શ્રેયાની આંખોમાં વાગતા હતા, છતાં ખુલ્લી આંખે એ હિરેનને મુગ્ધભાવે નીરખી રહી હતી. સમય જાણે થંભી ગયો હતો. ભીતરમાંથી ડર અને સંકોચ જાણે વરસાદમાં ધોવાઈ ગયા હતા. ક્યારેય અનુભવી નહતી એવી એક એક પળ પ્રેમથી સરભર થઈ સંપૂર્ણ ખીલીને મહેંકી ઉઠી હોય એવું પ્રેમમય મહેસુસ થતું હતું, હોઠ પર જાણે નિતાંત મુસ્કાન છવાઈ ગયું હતું. શ્રેયાએ હિરેનના ખભા પર માથું ઢાળી જાણે એને ભેટી પડી હોય એમ અડધી છાતી પરવા કર્યા વિના લપાઈ દીધી...

“શ્રેયા આર યુ ફિલિંગ કોલ્ડ?” હિરેને ચિંતાગ્રસ્ત સ્વરે પૂછ્યું.

શ્રેયાએ હિરેનના ખભા પર માથું ઢાળેલું રાખીને કહ્યું, “નો, આઈ ફિલિંગ ગુડ નાઉ”
@snehnusarnamu
“હવે આપણે સોસાયટીના ગેટે પહોંચવા જ આવ્યા છીએ, ડોન્ટ વરી...” હિરેને હૂંફાળા શબ્દોમાં કહ્યું.

થોડીક મિનિટો બાદ સોસાયટીમાં પ્રવેશ થતાં હિરેને પૂછ્યું, “શ્રેયા, ક્યા ઘરે તારી ડિલિવરી કરવાની છે?”

શ્રેયાએ તરત જ હસી પડી. તેણે માથું ફેરવી ભીની આઈબ્રો ઊછાળીને હસતાં હોઠે કહ્યું, “ત્રીજા નંબરના ઘરે”

હિરેને હાથની પકડ વધુ મજબૂત કરી. થાકથી ભરાઈ ગયેલા પગને વહેતા પાણીમાંથી ઉપાડ્યા. સોસાયટીના કેટલાક લોકો આંખો ઝીણી કરી, ડોક આગળ ખેંચી સ્તબ્ધ થઈને જોઈ રહ્યા.

“રમિલાબેન, તમાર શ્રેયા તો ઘેર આઈ જઈ જુઓ... આ બચારો સોકરો છેક નિશાળથી ઉપાળીન આયો લાગ સ!?” પાડોશીવાળા ઉંમરલાયક માસીએ દેશી લહેકામાં ટિપ્પણી કરી. શ્રેયાના મમ્મી અને ભાભી તરત જ છત્રી વિના બહાર દોડી આવ્યા. પગથિયાં સુધી ભરાયેલા પાણીમાં સંભાળીને પગ મૂકી દરવાજો ખોલી કાઢ્યો. હિરેને ઘરના ત્રણ પગથિયાં ચઢી, છત નીચેના બાંકડા પર શ્રેયાને ધીરેથી બેસાડી, એના કાન નજીક મૂકીને વિસ્પર કરીને કહ્યું, “કુરિયર સક્સેસફૂલી ડિલિવર્ડ!”

કહીને હાથને થોડાક રિલેક્સ કરી શ્રેયાની મમ્મી અને ભાભી સામે ઔપચારિક સ્મિત વેર્યું.

રમિલાબેને છાતી પર હાથ મૂકી અહેસાનભર્યું સ્મિત કરીને કહ્યું, “થેંક્યું હિરેન બેટા, શ્રેયાને છેક અહીં સુધી ઉપાડીને લાવવા માટે...”

“ઈટ્સ ઓકે આંટી, મારી ફ્રેન્ડ માટે મારે એટલું જ તો કરવું જ જોઈએ, નહીંતર પછી ફ્રેન્ડનો શું અર્થ!” હિરેને ભીના વાળમાં આંગળીઓ ફેરવી કપાળ પર આવેલા વાળને પાછળ કર્યા.

ભાભી શ્રેયાના કેલિપર્સ કાઢવામાં જોતરાઈ ગયા. શ્રેયાના ચહેરા પરના હાવભાવ અને મીઠું સ્મિત કળા કરી રહેલા મોરની જેમ થનગનતું નાચતું હતું.

“શ્રેયાને ઠંડી લાગે છે એ વાત સાંભળીને હું તો ગભરાઈ જ ગઈ ’તી કે હવે શ્રેયાને કોણ લેવા જશે? બચારી એકલી ગભરાઈ તો નહિં ગઈ હોય!,” ચિંતાગ્રસ્ત ચહેરામાં થોડુંક સ્મિત ઉમેરી ગર્વ લેતા કહ્યું, “પણ તું શ્રેયાની સાથે હતો એટલે મારુ હૈયું જરાક હળવું પડ્યું. એનો ભઈ તો ઓફિસેથી તો ક્યારનોયે નિકડી ગયો છે, પણ હજુયે પહોંચ્યો નથી.”

હિરેને હકારમાં માથું હલાવ્યું, પછી કહ્યું, “આંટી મારે રિક્ષામાંથી શ્રેયાના કચીસ લેવાના બાકી છે, હું લઈને આવું છું.” કહીને હિરેન બહાર નીકળ્યો ત્યાં જ શ્રેયાનો ભાઈ સામેથી કચીસ લઈને આવી રહ્યો હતો. બધાની નજર મયંકભાઈ અને એમના હાથમાં પકડેલા કચીસ પર પડી.

“હવે આયા આ ભઈ તો! બેટા હિરેન, વરસાદ રહી જાય પછી તું જજે, થોડીક વાર અહીં જ રોકાઈ જા...” રમિલાબેને આગ્રહપૂર્વક કહ્યું.

“ના આંટી, મારા પેરેન્ટ્સ ઘરે ચિંતા કરતાં હશે” હિરેન ઔપચારિક હસીને કહ્યું.

“તો પછી ફોન કરીને કહી દે ને કે તું શ્રેયાના ઘરે છે, ગરમાગરમ ચા અને ભજિયાંનો નાસ્તો કરીને જા બેટા, એટલી ઘડી વરસાદ ધીમો પડી જશે...” રમિલાબેને શ્રેયાની મદદ કરવાનું ઋણ અદા કરવા ભારે આગ્રહપૂર્વક કહ્યું.

“અરે ના ના... આંટી પ્લીઝ...” ચા અને ભજિયાંની વાત નિકડતા હિરેન અને શ્રેયાના હોઠ વચ્ચેથી જરાક વધુ હાસ્ય છૂટી ગયું.

શ્રેયાએ ટોન્ટ મારતા કહ્યું, “હિરેન, થોડીક વાર રોકાઈ જા... આવા વાતાવરણમાં ચા અને ભજિયાંની મજા જ કંઈક અલગ છે... ઈટ્સ યોર ફ્રેવરિટ, ઈઝન્ટ ઈટ!”

“આઈ વોઝ જસ્ટ કિડિંગ... પછી કોઈક દિવસ, આંટી તમે ચિંતા ના કરો હું જતો

રહીશ. મને આમેય વરસાદમાં પલડવાની મજા આવે છે.” હિરેને હસીને કહ્યું.

મયંકભાઈએ છત નીચે આવી વિસ્મયતાભર્યા ચહેરે પૃછા કરી, “પણ હિરેન! તું શ્રેયાને લઈને અહીં પહોંચ્યો કેવી રીતે?”

હિરેન બોલે એ પહેલા ભાભીએ કહ્યું, “શ્રેયાને રિક્ષામાંથી ઊંચકીને લઈ આવ્યો...” હળવા સ્મિત સાથે હિરેન સામે જોઈને કહ્યું, “...તમારી રાહ જોઈ હોત તો શ્રેયા હજુ સુધી પહોંચી ન હોત...”

મયંકભાઈએ પરિસ્થિતિની નિઃસહાયતા જણાવતા કહ્યું, “ઓફિસના ભોયરાંમાં પાણી ભરાઈ ગયું હતું શ્વેતા, અંદરથી કિંમતી સામાન હોય એને સેફ જગ્યાએ મૂકવો પડે કે નહીં! હું કંઈ જાણી જોઈને થોડું મોડું કરું! શ્રેયું... આઈ એમ સોરી!” ભોળી આંખોમાં નાની બહેન પત્યેનો પ્રેમ ભરીને કહ્યું.

શ્રેયાએ હોઠ ડાબી બાજુ મચકોડી, નજર ફેરવી ચહેરા પર નારાજગી બતાવી. શ્રેયાને પછી મનાવી લેવા મયંકભાઈએ હિરેન સામે જોઈને કહ્યું, “થેંક્સ હિરેન... થેંક્સ અ લોટ ફોર બીઈંગ વિથ હર, એન્ડ ટુ ગેટ હર હોમ સેફલી...” કહીને હિરેનને ભેટી પડી પીઠ થાબડી.

“ઈટ્સ ઓકે... હવે મારે જવું જોઈએ...” કહીને હિરેને શ્રેયા સામે અછડતું સ્મિત કરી ઘર તરફ જવા, ઢીંચણ સુધીના પાણીમાં પગ ઊપાડતાં ચાલ્યો.

શ્રેયાના મનઃચક્ષુ આગળ હિરેનનો હસમુખો ચહેરો અને તેનો સ્પર્શ ભીંગેલા તન-મનમાં મીઠા ગલગલિયા કરી રહ્યો હતો. ગુલાબી સ્મિત ખિલખિલ કરતું હોઠો પર ફરકવા લાગ્યું હતું. ભાભીની નજરમાં એ સ્મિત અને આંખો પાછળ ખોવાયેલી નજરનું રહસ્ય કળી લીધું હોય એમ અનદેખ્યું સ્મિત કર્યું.

* * *

પ્રકરણ – ૩

સાંજે શ્રેયાના પપ્પા, નવીનભાઈનો ફોન આવ્યો. વરસાદ પડ્યાના સમાચારમાં રમિલાબેને શ્રેયાનો આખો કિસ્સો વિગતવાર કહી સંભળાવ્યો. નવીનભાઈ હિરેનની મિત્રતા પર વારી ગયા. રિસ્ક ઉઠાવી શ્રેયાને ઘર સુધી ઊંચકીને લઈ આવ્યો એ વાત પર એમનું દિલ ભરાઈ આવ્યું.

એ રાત્રે શ્રેયા એના સ્ટડી રૂમના બેડમાં અડધો બ્લેન્કેટ ઓઢી ઊંઘવાની તૈયારી કરી રહી હતી, પણ એની આંખોમાંથી ઊંઘ ખોવાયેલી હતી. સ્લો-મોશનમાં પડતો ઝરમર ઝરમર વરસાદ, કર્ણપ્રિય બેકગ્રાઉન્ડ મ્યુઝિક અને તેને લુભાવતો મનમોહક ચહેરો મનઃચક્ષુ સામેથી ખસતો જ નહતો. હિરેન વિશેના વિચારો દિલમાં ગૂંથાતાં જ તેના હોઠ સહજિકપણે મુસ્કુરાઈ જતા. નીચલા હોઠને દાંત વચ્ચે દબાવી, બ્લેન્કેટ નીચે ધીરેથી હાથ સરકાવી સ્પર્શેલા વક્ષઃસ્થળ પર નજાકતથી પસવાયો... ઊંડો ઉત્તેજિત શ્વાસ ફેફસામાં ખેંચાઈ ગયો. બન્ને પાંપણો મીંચાતા જ તેના હોઠ જરાક મલકી ઉઠ્યા. ક્યારેય ન અનુભવેલી ઝણઝણાટી કરોડરજ્જૂમાંથી વીજળીની જેમ પસાર થઈ ગઈ. ઉત્તેજનાનું લખલખું તેના વિચારોની ગહેરાઈમાં પ્રસરી ગયું. હિરેન વિશેના વિચારોએ તેને પ્રેમના ગુલાબી દરિયામાં તરતી કરી મૂકી હતી. એના હોઠ અને ચહેરા પર સંતૃપ્તતાનું મંદ સ્મિત ફરકવા લાગ્યું. એ દિવસે વરસાદમાં તે જેટલી ભીંજાઈ હતી એના કરતાં વધુ હિરેનના પ્રેમમાં ભીંજાઈ ગઈ હતી. હૈયામાં હિરેન તરફનું આકર્ષણ મિત્રભાવ કરતાં વધુ અનુભવવા લાગ્યું હતું. એના પ્રત્યેનો લાગણીભાવ વધુ દિલમાં ઘૂંટાવા લાગ્યો હતો, પણ એક વિચાર બુટમાં ફસાઈ ગયેલી કાંકરીની જેમ તેને મનમાં સતત ખૂંચે જતો હતો. એની અપંગતાના વિચારે એના મુસ્કુરાતા હાવભાવની ચાદર ખેંચી વાસ્તવિકતા તેની સામે ઉઘાડી કરી. એના મનમાં ચિંતાનો કુમળો કાંટો ફૂટ્યો :

હું એની માટે જેવું ફિલ કરું છું શું એવું એ મારા માટે ફિલ કરતો હશે? એનો મારી તરફ માત્ર મિત્રભાવ જ હશે કે એનાથી વધુ લાગણી એ અનુભવતો હશે? મારી અપંગતા સાથે મને સ્વીકારી એના દિલમાં મારા પ્રત્યેનો પ્રેમભાવ પ્રગટી શકે કે પછી હું જ એના પ્રેમનું આકર્ષણ અનુભવું છું? શું હું એને ડિઝર્વ કરું છું? હું ક્યારેય

એની બાજુમાં ઊભી રહી હાથમાં હાથ પરોવી તેની સાથે ચાલી નહીં શકું. એ મારો હાથ પકડી મને દ્વિર્લ અરાઉન્ડ કરી નહીં શકે. નાના-મોટા કામમાં સહારો બનવાને બદલે બોજરૂપ બની જઈશ. એક સામાન્ય પત્નીની જેમ હું ક્યારેય એને સુખ નહીં આપી શકું. મારા કરતાં એ બ્રિલિયન્ટ છે. હી ડિઝર્વ ફાર બેટર ઘેન એ ડિસએબલ ગર્લ. એ હેન્ડસમ અને સ્માર્ટ છે. એનું નેચર ખુશહાલ અને સેન્સ ઓફ હ્યુમરથી ભરેલું છે. એની પર્સનાલિટીથી દરેક છોકરી આકર્ષાય એવી છે. મને ઊંચકીને ઘરે સુધી મૂકી ગયો એ તેના મિત્રભાવ સાથે જોડાયેલી સહાનુભૂતિ હતી કે પછી હું જ એના પ્રેમ વિશેના વિચારો ગૂંથું છું? ના, મારે મારી હેસિયત સમજી અપેક્ષાઓને સીમારેખા અંદર વાળીને રાખવી જોઈએ. આઈ ડોન્ટ ડિઝર્વ હિમ એટ ઓલ. મારે મારા જીવનનું લક્ષ્ય પ્રેમ નહીં બલ્કે કરિયર પર રાખવું જોઈએ, એજ મારા ભવિષ્ય માટે બહેતર રહેશે. આઈ શુડ નોટ ડ્રીમ ઓફ હિમ. હી ઈઝ જસ્ટ માય બેસ્ટ ફ્રેન્ડ ઘેટ્સ ઓલ. આઈ વિલ નેવર રૂઈન હિઝ લાઈફ બાય ડ્રેગીંગ માય ડિસેબીલીટી. હી ડીઝર્વ ટુ બી મેરી વિથ અ બ્યુટીફુલ એન્ડ નોર્મલ ગર્લ. મારી અને એની દોસ્તી વચ્ચે લોકોની ડિફરન્ટ કાસ્ટની અને ડિસેબીલીટીની જડબેસલાક માન્યતાને તોડવાની ભાંજગડમાં પડી મારે દૂઃખી નથી થવું. કરિયર બનાવી જાતે પગભર થવું એજ એક માત્ર ગોલ મારા જીવનનો હોવો જોઈએ. નો મોર લવી-ડવી થોટ્સ. ઈટ ઓન્લી હેપન્સ ઈન મુવીઝ એન્ડ નોવેલ્સ. ઈટ્સ નોટ હેપન્સ ઈન રિયલ લાઈફ. આ બધા વિચારો કરતાં તેની આંખોના પોપચાંમાં ઊંઘ સાથે નિરાશા ભળી ભારે થવા લાગ્યા. આંખ મીંચાતા જ એ ગાઢ નિંદ્રામાં સરી પડી.

*

બારમાં ધોરણના રિઝલ્ટ પછી બન્નેના કરિયરની દિશા અલગ પડી. શ્રેયાએ એની ડિસએબીલીટીને લીધે નજીકની કોલેજમાં IT એન્જીનિયરીંગમાં એડમિસન લેવું પડ્યું, અને હિરેને બરોડાની MS યુનવર્સિટીમાં કોમ્પ્યુટર એન્જીનિયરીંગમાં એડમિસન લીધું. શ્રેયાની કોલેજમાં ઈન્ડીપેન્ડન્ટલી જવાની જીદ નવિનભાઈએ સ્વીકારવી પડી. તેમણે ફોર-વ્હીલર એક્સિટવાને એની સગવડતા મુજબ સ્પેશિયલ ડિઝાઈન કરાવડાવ્યું. કોલેજ જતી વખતે શ્વેતાભાભી શ્રેયાને સીટ પર બેસાડવામાં મદદ કરતાં અને કોલેજથી છૂટથી વખતે એના ફ્રેન્ડ્સ એને મદદ કરતાં.

અલગ કોલેજને કારણે હિરેન અને શ્રેયા વચ્ચેની ફ્રેન્ડશિપમાં અંતર પડવા લાગ્યું હતું. બન્ને પાસે એકબીજાના ફોન નંબર્સ શેર કરેલા હતા, તેથી વોટ્સએપ અને ફેસબૂક પર ક્યારેક ઔપચારિક વાતચીત થતી રહેતી. શ્રેયા સોશિયલ મીડિયા પર હિરેન સાથે ચેટિંગ્સ કે ફેસબૂક પોસ્ટમાં કોમેન્ટ્સ, લાઈક્સ કે અપડેટ જોવા પૂરતું જ યુઝ કરતી. કોલેજ લાઈફમાં નોવેલ્સ અને શોર્ટ્સ-સ્ટોરીઝ બુક્સ વાંચવી એની

ફેવરિટ એક્ટ્રિવિટી થઈ ગઈ હતી. ક્યારેક શનિ-રવિ નવરાશના સમયમાં લખવા માટે ‘કોફી લવર્સ કાફે’માં ફોર-વ્હીલર એક્ટ્રિવા લઈને જતી રહેતી. કાફેના માલિક શ્રેયાના પપ્પાના કોલેજ મિત્ર હોવાથી તેને એક્ટ્રિવા પર ચડવા-ઉતરવા લેડીઝ વેટ્રેસને મદદ માટે મોકલી દેતાં. શ્રેયા તેના ફેવરિટ સ્પોટ પર કાખ ઘોડી મૂકી પુસ્તક વાંચતી અથવા તો કાચમાંથી લોકોને ઓબ્ઝર્વ કરતાં કવિતા કે શોર્ટ સ્ટોરીઝ લખવામાં ખોવાઈ જતી.

ક્યારેક શ્રેયા હિરેનનો હસમુખો ચહેરો યાદ કરતી ને એનો મેસેજ કે ફોન આવી જતો. બન્ને વચ્ચે કોલેજની તો ક્યારેક પુસ્તક કે કોઈ ટોપિક પર મોડી રાત સુધી વાતો ચાલતી. શ્રેયાએ હિરેન સાથેનો લાગણીભાવ ફ્રેન્ડશિપની સીમારેખા સુધી સીમિત રાખવા હજાર વાર હૃદયને ફોસલાવેલું, પણ હિરેન સાથેની વાતચીત દરમિયાન એ બધું જ ભૂલી જતી. રીડિંગ વેકેશનમાં ક્યારેક કોફી લવર્સ કાફે પર મુલાકાત થતી ત્યારે તેના હૃદયમાં સંગોપાયેલી પ્રેમની લાગણીઓની કૂંપળો ખીલી ઉઠતી. એની સાથે પસાર કરેલી હરેક પળ આનંદિત અને સુખદ લાગતી. સમય થંભી ગયો હોય છતાં ઝડપીથી વહી રહ્યો હોય એવું લાગતું. હેપ્પી બર્થડે હોય કે મેગેઝીનમાં એની શોર્ટ સ્ટોરી પબ્લીશ થઈ હોય તો સૌથી પહેલા હિરેનનો ફોન આવી જતો. હિરેનનો ફ્રેન્ડશિપ કરતાં સવિશેષ કેરિંગ અને લવિંગ નેચર જોઈને શ્રેયાના દિલમાં પ્રેમ છલકાઈ આવતો, છતાં તેણે તેની અપંગતાની દીવાલ બંનેના પ્રેમભાવ વચ્ચે ચણી દીધી હતી.

*

કોલેજના ત્રીજા વર્ષની શરૂઆતમાં હિરેનના લગ્ન માટે છોકરીઓના માંગા આવવાના શરૂ થઈ ગયા. હિરેને તેના પેરેન્ટ્સને સમજાવ્યું કે, સરસ જોબ મળે પછી છોકરીઓ જોવાની વાત; કહીને તે લગ્નની વાત ત્યાંજ દબાવી દેતો. ફેવરિટ રોમેન્ટીક-લવ સૉંગ્સ સાંભળતા શ્રેયાનો ચહેરો આંખો સામે તરી આવતો, તેને યાદ કરતાં જ દિલમાં પ્રેમની લાગણી મહેસુસ થતી. હિરેનનું દિલ શ્રેયાને એની અપંગતા સાથે સ્વીકારી જીવનભરનો સાથ ઝંખતું હતું પણ, મન તર્કની તલવાર વીંઝીને કહેતું: શ્રેયા અને તારી જ્ઞાતી અલગ છે. માત્ર એટલું જ નહીં, એ શારીરિક અપંગ છે, શું તારા પેરેન્ટ્સ એની અપંગતા સાથે એનો સ્વીકાર કરશે? એમને સમજાવવા તારી પાસે કોઈ શબ્દો છે! શ્રેયા દેખાવે ભલે સુંદર હોય, પણ શારીરિક રીતે એ હંમેશા અપંગ જ રહેવાની. શારીરિક રીતે નોર્મલ હોય એવી સુંદર છોકરી તને પરણવા તૈયાર થઈ જાય એવો ગૂડ લૂકિંગ છે તું. શું કામ એની પાછળ પડ્યો છે! યુ ડિઝર્વ મય બેટર લાઈફ પાર્ટનર. દોસ્તીમાંથી પાંગરેલો પ્રેમ દોસ્તી સુધી જ રહે એમાં જ સાચી સમજદારી છે. એની સાથે લગ્નજીવનમાં જોડાવાની ઘેલછા એ મૂર્ખામી છે હિરેન!

એ ક્યારેય તારા હાથની આંગળીઓમાં આંગળીઓ પરોવી તારી બાજુમાં ચાલી નહીં શકે, બહાર નિકડીશ તો લોકો એના અપંગ પગ તરફ જોઈ રહેશે, તેની ઉંમર વધશે એમ એની હરવા-ફરવાની ક્ષમતા ઘટી થઈ જશે. પ્રેમનું બંધન એની સાથે જોડી શું કામ એની અપંગતા પાછળ તારું નોર્મલ જીવન ખરડે છે! અપંગ લોકો એની જેવા અપંગ લોકો સાથે જ પરણે. સોસાયટીમાં આવું જ થતું હોય છે. તું નોર્મલ છે. શ્રેયા સાથે જીવન જોડીને શું કામ કોમ્પરોમાઈઝ કરે છે! વ્હાય! યુ ડિઝર્વ પરફેક્ટ લાઈફ પાર્ટનર, નોટ શી - વિથ હર ડીસએબીલીટી.

હિરેનને બિલકુલ સમજાતું નહતું કે એને શું નક્કી કરવું જોઈએ? એ એક એવી મૂંઝવણની ખાઈમાં ખાબકી પડ્યો હતો. તેના હૃદયમાં શ્રેયા પ્રત્યેનો અનહદ પ્રેમ અને તે જેવી છે એવી વ્યક્તિ તરીકેનો સ્વીકાર - એ તેના મનની બે ધારી તલવારની જેમ હૃદય પર વીંઝીને ઘાયલ કરી રહ્યું હતું. હૃદયમાં ભરેલા અનહદ પ્રેમની ટશરો ફોડી ખાલી કરી રહ્યું હતું, પણ તેના દિલમાં વહેતો પ્રેમ નિતાંત અને અખૂટ હતો, નિર્ભેળ અને પવિત્ર હતો. તેનો શ્રેયા પ્રત્યેનો પ્રેમ બાહ્ય રૂપ જોઈને નહીં, બલ્કે આંતરિક વ્યક્તિત્વની સુંદરતા જોઈને તે આકર્ષાયો હતો.

કોલેજ પૂરી થવાના છ મહિના બાકી હતા. હિરેને આખરે નક્કી કરવાનું હતું કે એના પેરેન્ટ્સ શ્રેયાને સ્વીકારશે કે નહીં? હિરેનના જીવનમાં શ્રેયા જીવનસાથી તરીકે આવે એ પહેલા તેને સોસાયટીની માન્યતારૂપી બે ખાઈઓ ઓળંગી તેના પ્રેમને પામવાનો હતો. ડબલ શ્રેટ સામે તેને લડવાનું હતું: લોકોની અલગ જ્ઞાતિની માન્યતા સામે, અને પેરેન્ટ્સ શ્રેયાને તેની અપંગતા સાથે સ્વીકાર કરશે કે નહીં?

હિરેન છ મહિનાથી શ્રેયાને પ્રપોઝ કરવા કેટલીયે વાર કોફી લવર્સ કાફે પર તૈયારી સાથે આવતો, પણ તેને ડર હતો કે શ્રેયા પ્રપોઝલ નહીં સ્વીકારે તો! બે દિવસ પહેલા જ હિરેન કોલેજના કેમ્પસ ઈન્ટરવ્યુમાં એક સરસ જોબ માટે સિલેક્ટ થઈ ગયો હતો. જોબ મળ્યાના ગૂડ ન્યૂઝ રૂબરૂ આપવા બન્નેએ શનિવારે કોફી લવર્સ કાફે પર ભેગા થવાનું ફોન પર નક્કી કર્યું.

* * *

પ્રકરણ – ૪

કોફી લવર્સ કાફેની બહાર હિરેન તેના એક્ટિવા પર બેસી શ્રેયાની રાહ જોઈ રહ્યો હતો. થોડીક વારમાં શ્રેયાને એક્ટિવા પર આવતી જોઈને એકાએક એના ધબકારા વધી ગયા હોય એવું લાગ્યું. છ મહિનામાં કેટલીયે મુલાકાતોમાં પ્રપોઝ કરવા જે હિંમત ભેગી ન કરી શક્યો એ દિવસ આખરે આવી ગયો હતો; તેની મિત્રતામાંથી પાંગરેલા પ્રેમનું કન્ફેસન કરવા. કાફે આગળ શ્રેયા એ એક્ટિવા ઊભું રાખ્યું. બન્ને વચ્ચે મૈત્રીભર્યા સ્મિતની આપ-લે થઈ. હિરેને શ્રેયાને એક્ટિવા પરથી ઉતરવામાં હેલ્પ કરી. કાબ ઘોડી બગલમાં દબાવી શ્રેયા એના ફેવરિટ સ્પોટ પર જઈને બેસી ગઈ. હિરેન શ્રેયા સાથેની દર મુલાકાત કરતાં આજે વધુ તેજ હૃદયના ધબકારા છાતીમાં ધબકતા મહેસુસ કરતો હતો. મનમાં વિચારોનો ધૂંધવાટ ચાલતો હતો. કપાળ પર પરસેવાના નાના ટીંપા બાઝી ગયા હતા. કોફીનો ઓર્ડર આપી બન્ને વચ્ચે થોડીક ઔપચારિક વાતો શરૂ થઈ. શ્રેયાએ બ્લેક કોફીની ચુસ્કી લેતા કહ્યું, “આ વખતે આપણી ઘણા સમયે મુલાકાત થઈ નઈ!”

“યા, ઓલમોસ્ટ બે મહિના થઈ ગયા...” હિરેને કપાળ લૂછતા કહ્યું.

“એકલા કોફી પીવા કરતાં બેસ્ટ ફ્રેન્ડ સાથે કોફી પીવામાં મજા અલગ છે, વોટ ડુ યુ સે?” શ્રેયાએ હુંફાળું સ્મિત વેરીને કરીને કહ્યું.

“એબ્સોલ્યુટલી યાર, અહીં કોફી કાફેમાં બ્લેક કોફી પીવાનો ચસ્કો તે જ લગાડ્યો છે!” હિરેને શક્ય બને એટલું નોર્મલ થવા હળવી વાત ગોઠવવાનું શરૂ કર્યું.

“યુ નો વોટ, દર શનિ-રવિ હું અહીં આવું એટલીવાર તને મિસ કરું છું, જોકે એના ફાયદામાં મારુ સારું એવું રીડિંગ અને રાઈટિંગ થયું.” શ્રેયાએ ટોન્ટ મારતા કહ્યું.

હિરેને હસવાનો જુદો પ્રયત્ન કર્યો. શ્રેયાએ કોફીના મગમાંથી ચૂસ્કી લેતા ઓબ્ઝર્વ કર્યું કે હિરેનના જે જેન્યુઈન હાવભાવ ચહેરા પર લહેરાતા હોય છે એમાં ક્યાંક ફેક્ટનેસ ભળી હોય એવું અપરિચિત લાગ્યું.

હિરેને પ્રપોઝલ કરવાના પ્લાનિંગ મુજબ સ્મિત કરી કહ્યું, “હેય, આઈ હેવ ગૂડ ન્યૂઝ

ટુ શેર વિથ યુ.”

“વાઉ... વોટ ઈઝ ઈટી...?” શ્રેયાએ કમર જરાક ટટ્ટાર કરી જિજ્ઞાસાભરી નજરે પૂછ્યું.

“આઈ ગોટ અ જોબ. નેક્સ્ટ મંથની ફર્સ્ટ તારીખથી જોઈન કરું છું.” હિરેને ફોરમલ સ્માઈલ કરીને કહ્યું.

“વાઉ હિરેન! ઘેટ્સ ગ્રેટ! કોંગ્રેટ્સ યાર... હવે તો તારે પાર્ટી આપવી પડશે...” તેણે હાથ મિલાવીને કહ્યું.

“ઓફ કોર્સ યાર. બધા ફ્રેન્ડ્સનું ગેટ ટુ ગેઘર રાખીએ પછી પાર્ટી ગોઠવીએ...” હિરેને મંદ હસીને કહ્યું. તેના ભીતરમાં શ્રેયા સામે પ્રેમનો એકરાર કરવાનો ધૂંધવાટ ચાલતો હતો. હરેક પળ અંદર નર્વસ ફિલ કરતો હતો. હિરેન સાથેની વર્ષો જૂની મિત્રતામાં શ્રેયાને આજે હિરેનના ખુશહાલ સ્મિતમાં ક્યાંક બનાવટી સ્મિત ઉમેરાયું હોય એવું લાગ્યું. શ્રેયાએ કોફીને ચુસ્કી લેવા મગ પર નજર કરી એ વખતે હિરેને ગજવામાંથી લાલા રંગના બેબી ટામેટાં જેવો દડો કાઢી જોકરની જેમ નાક પર લગાવી ફની સ્ટાઈલમાં આઈબ્રો ઉછાળીને સ્મિત કર્યું. હિરેનની હસાવાની આ નવી તરકીબ જોઈને શ્રેયાના મનમાં વર્ષો પહેલા સ્કૂલમાં થયેલી વાતચીત મનમાં તાજી થઈ ગઈ. હિરેને ટેબલ પરથી શ્રેયાનો હાથ એના હાથમાં લઈ બીજા હાથની હથેળી એની પર મૂકી. હિરેનની આંખોમાં ગંભીરતા છવાયેલી હતી, પાંસળીઓ અંદર હૃદય જોરથી ઘડકતું હતું. શ્રેયાએ વિસ્મયતાભર્યું સ્મિત કરી હીચખીચાતા ગંભીર અવાજે પૂછ્યું, “હિરેન, વો-વોટ આર યુ ડૂઈંગ? અને આ જોકરની જેમ નાક પર બોલ કેમ લગાવ્યો છે?” શ્રેયાએ મૂંઝવણભર્યા અવાજે જવાબ માગ્યો.

હિરેનના બન્ને હાથની હથેળીની હુંફાશ વચ્ચે શ્રેયાનો કોમળ હાથ ગરમાશ મહેસુસ કરતો હતો. તેનું હૈયું એનો હાથ હંમેશા હિરેન સાથે બંધાયેલો રહે એવી અવિરત ઝંખના સેવતું હતું, જ્યારે મનમાં ઠસાવેલી મિત્ર સિમિત સીમારેખા હાથ ખેંચી લેવા જોર કરી રહ્યું હતું.

“શ્રેયા, વિલ યુ મેરી મી?” હિરેને હિંમત ભેગી કરીને આખરે પ્રપોઝ કરી દીધું. ક્યારેય ન અનુભવેલી નર્વસનેસ તે સમયે એ અનુભવી રહ્યો હતો.

“હિરેન! આર યુ ગોન મેડ?” શ્રેયાએ સ્તબ્ધ થઈ સહેજ ભીના આવાજમાં કહ્યું.

“યસ, આઈ એમ ગોન મેડ ઈન યોર લવ શ્રેયા, વિલ યુ મેરી મી?” હિરેને ફરીથી શ્રેયાની આંખોની ગહેરાઈમાં દેખીને કહ્યું.

“હિરેન... આ-આઈ ડોન્ટ નો વોટ ટુ સે... મેં મારી જાતને હંમેશા આપણી મિત્રતા

સુધી સીમિત રાખી છે. આઈ ડોન્ટ ડીજર્વ યુ હિરેન... બેસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ સુધી બધુ ઠીક છે, પણ ટુ મેરી વિથ યુ!! આઈ કાન્ટ રિયલી આન્સર ટુ યોર પ્રપોઝલ હિરેન. આઈ એમ સોરી...” શ્રેયાએ ભીની આંખો સાથે આદ્ર સ્વરમાં કહ્યું. શ્રેયાનો હાથ હિરેનના બંને હાથની હથેળીઓ વચ્ચેની ગરમાશમાં લપાયેલો પડ્યો હતો. જે સૂચવતું હતું કે હજુ પણ તેના દિલમાં પ્રેમનું ઝરણું વહે છે.

“ટેલ મી શ્રેયા. ડોન્ટ યુ લવ મી...?” હિરેને દર્દઘુંટયા સ્વરે પૂછ્યું.

“ઓફ કોર્સ હિરેન, આઈ લવ યુ સો મચ... તારી સાથેની દરેક પળો વિતાવવી એનાથી વધુ આનંદદાયક અનુભવ મારા માટે બીજો કોઈ જ નથી. તારા પ્રત્યેના મિત્રભાવ સાથે અનેક ઘણો પ્રેમભાવ પણ મારા દિલમાં ઉભરાય છે હિરેન, પણ” શ્રેયાએ ભીની આંખો છુપાવા પાંપણો નીચે ઢાળી દીધી.

“પણ શું શ્રેયા? આપણો બન્ને એકબીજાને પ્રેમ કરીએ છીએ તો પછી તારી એવી તો કઈ મજબૂરી છે કે તું જવાબ નથી આપતી? ટેલ મી શ્રેયા? આઈ વોન્ટ ટુ નો...” બન્ને હાથની ગરમાશમાં ઢબૂરાયેલો શ્રેયાનો હાથ હળવો દબાવીને જવાબ માંગ્યો.

શ્રેયા છાતીમાં અજીબ પ્રકારની પીડા ઘૂંટાતી હોય એવું મહેસુસ કરતી હતી. તેના ગળા આજુબાજુ ડંખતી લાગણીઓ ઝેરીલા સાપની જેમ વીંટળાઈ વળી હતી. ગળા નીચે થૂંક ઉતારી ઊંડો શ્વાસ લઈને કહ્યું, “હિરેન...”, આંખો મીંચાતા જ આંસુ ગાલ પર સરી પડ્યું, “તને કેવી રીતે કહું મને સમજાતું નથી... આઈ ટૂલી લવ યુ ફોમ ઘ બોટમ ઓફ માય હાર્ટ... આઈ ટૂલી ડુ હિરેન. બટ ઇટ્સ નોટ ઘેટ ઇઝી ફોર મી ટુ કમિટ ઇન સિરિયસ રિલેશનશીપ. હું ફિઝિકલી ડિસએબલ છું એ તું વર્ષોથી જાણો છે, છતાં પણ તે મેરેજ માટેની પ્રપોઝલ મારી સામે મૂકી! વ્હાય હિરેન? મારી ડિસએબીલીટીને કારણે આપણી બન્નેની લાઈફ કોમ્પ્લિકેટેડ થઈ જશે. આઈ વિલ ઓલવેઝ બી યોર બેસ્ટ ફ્રેન્ડ, બટ આઈ કેન નોટ બી યોર્સ, બીકોઝ આઈ એમ ડિસએબલ... આ મારી મજબૂરી છે હિરેન... ટ્રાય ટુ અન્ડરસ્ટેન્ડ મી... યુ ડિઝર્વ મોર ઘેન ધીસ ડિસએબલ ગર્લ.” આટલું કહેતા શ્રેયાની બન્ને આંખોમાથી આંસુ છલકાવા લાગ્યા. હિરેનની બન્ને હાથની હથેળી વચ્ચે ઢબૂરાયેલો હાથ શ્રેયાએ ધીરેથી આંસુ લૂછવા કાઢી લીધો.

“શ્રેયા પ્લીઝ, ડોન્ટ કોલ યોરસેલ્ફ ડિસએબલ... પ્લીઝ. હું તને તારી ડિસએબીલીટી સાથે પૂરા દિલથી સ્વીકાર કરું છું. તારી ડિસએબીલીટીથી આપણી લાઈફ ક્યારેય કોમ્પ્લિકેટેડ નહીં થાય, આઈ પ્રોમિસ યુ ઘેટ. એન્ડ યુ નો વોટ શ્રેયા, યુ આર ટોટલી રોન્ગ! તારી ડિસએબીલીટી તારી મજબૂરી નથી, પણ તારી સ્ટ્રેંથ છે. અને હું એ સ્ટ્રેંથને ટકાવી રાખવા જીવનભર તારી સાથે ઊભો રહીશ. ક્યારેય તને દૂઃખી નહીં થવા દઉં. આ જોકર તને હંમેશા હસાવીને

ખુશ રાખશે...” હિરેને લાલ દડા પર આંગળી ટપારી, આઈબ્રો જોડરની જેમ ફની અંદાજમાં ઉછાળીને કહ્યું.

હિરેનની ફની હરકત જોઈને શ્રેયા રડતાં રડતાં હસી પડી. આંખો લૂછી નાકમાં વળેલું પાણી ખેંચી લેતા કહ્યું, “હિરેન, અત્યારે હું કશું વિચારી શકું તેમ નથી. આઈ નીડ ટાઈમ ટુ થિંક, ઘેન આઈ વિલ ટેલ માય આન્સર...”

“ઈટ્સ ઓકે શ્રેયા, ટેક યોર ટાઈમ... આઈ વિલ વેઈટ ફોર યોર આન્સર.” હિરેને છાતીમાંથી સહેજ ભાર ઓછો થયો હોય એવું લાગ્યું, છતાં ભીતરમાં ક્યાંક કશુંક ચૂંથાતું હતું, હિરેને ઊંડો શ્વાસ લઈને કહ્યું, “શ્રેયા, તારો જે કોઈપણ જવાબ હશે એ મને મંજૂર છે. અને એક વાત મારે તને કહેવી છે”, હિરેને શ્રેયાના ભાવહીન ચહેરા સામે જોઈને કહ્યું, “તું અને હું બેસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ હતા, છીએ, અને હંમેશા રહીશું... રાઈટ?”

શ્રેયાએ બિડેલા હોઠમાં સ્મિત કરી કહ્યું, “એબ્સોલ્યુટલી રાઈટ... બેસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ ફોર ફોરએવર...” કહીને શ્રેયાએ બન્ને હાથ હિરેન સામે ખોલીને હગ આપવા કહ્યું, “કેન આઈ ગેટ અ હગ ફ્રોમ માય બેસ્ટ ફ્રેન્ડ?”

રાઉન્ડ સોફાની ગાદીમાં હિરેન શ્રેયા તરફ ખસી બન્ને એકબીજાને ભેટી પડ્યા. અનુત્તરિત પ્રશ્ન બન્નેના ભીતરમાં ડબતો હતો, પણ મિત્રભાવની ચાદર ચહેરા પર ઓઢી ભીતરમાં અધૂરા પ્રેમનું ભીંસાતું દર્દ બહાર કળાવા ન દીધું. હિરેનના પ્રેમનો સ્વીકાર કરવો કે અસ્વીકાર એની દ્વિધામાં શ્રેયાના હૃદય અને મન વચ્ચે યુદ્ધ ચાલતું રહ્યું.

આલિંગનમાંથી છૂટા પડતાં શ્રેયાએ કહ્યું, “હવે મારે ઘરે જવું જોઈએ.”

હિરેને હકારમાં માથું હલાવી દબાયેલા હોઠે સ્મિત કર્યું. શ્રેયાને એક્ટિવાની સીટ પર બેસવા હેલ્પ કરી. બન્ને હૈયાની લાગણીઓના તાણાવાણા એકબીજામાં ગૂંથી, બન્ને છેડાંઓ ખુલ્લા મૂકી તેની જીવનભરની ગાંઠ બાંધવી કે નહીં તેનો વિચાર-નિર્ણય કરવા ત્યાંથી **ભૂલા પડ્યા, છૂટા નહીં.**

એક્ટિવા લઈને ઘરે જતાં શ્રેયા તેની આંખો લૂછી લેતી છતાં વારેવારે ભીની થઈ જતી. આંસુને લીધે રસ્તો અસ્પષ્ટ દેખાતો હતો. મનમાં ચકરાતા વિચારોનું વાવાઝોડું અને છાતીમાં ભીંસાતી દર્દીલી લાગણીઓનો ઘૂંઘવાટ મચેલો હતો. દરરોજ કરતાં તે શરીરમાં વધુ થકાન મહેસુસ થતી હતી. સોસાયટીમાં પ્રવેશ કરતાં શ્રેયાએ ઊંડો શ્વાસ લઈ આંસુ લૂછી લીધા. જીભ અને ગાલના મસલ્સમાં ડંખીલુ દર્દ ઘૂંટાતું હતું. પાંપણો પટપટાવી બાકીના આંસુઓ અંદર ખાળી લીધા. એક્ટિવા ઘર આગળ ઊભું રાખી, કાખ ઘોડી લઈને બેઠકરૂમમાંથી પસાર થઈ રહી હતી

ત્યારે શ્વેતાભાભીએ પૂછ્યું, “શ્રેયા? આજે રોજ કરતાં વહેલા આવી ગઈ!”

શ્રેયાએ ભીની આંખો સંતાડવા સીડીઓ ચડતા માત્ર ‘હા’ કહીને જવાબ વાળ્યો.

“આર યુ ઓકે? બીજી કચીસ ઉપર મૂકવા મદદ કરું?” ભાભીએ પૂછ્યું.

શ્રેયાએ હકારમાં માથું હલાવી ‘હા’ પાડી. સીડીઓ ચડતા શ્રેયા તેનું શરીર થાકથી ભરાઈ ગયું હોય એવું ભારે મહેસુસ કરતી હતી. દરેક પગથિયાં ચડવા બમણી તાકાત કરવી પડતી હતી. હિરેનના મેરેજ પ્રપોઝલના વિચારમાં તેનું ભીતર વલોવાઈને નિયોવાઈ ગયું હતું. દરેક પગથિયાં ચડતા તેની અપંગતા પર રોષ ઉભરાઈ આવતો હતો. હોઠ બિડેલા રાખી દાંત કચકચાવી નાંખ્યા. મહામહેનતે ઉપરના પગથિયાંએ પહોંચતા ભાભીએ બીજી કચીસ હાથમાં પકડાવી ત્યારે શ્રેયાની ભીની આંખોમાંથી વહેતા આંસુ તેમની નજરમાં પકડાઈ ગયા. તેમણે તરત જ પૂછ્યું, “શ્રેયા?? શું થયું?? તું રહે છે!!?”

“ના, એતો ઘરે આવતા જરાક... કચરો આંખમાં પડ્યો હતો એટલે પાણી નીતરે છે.” જુહું બોલીને પણ સત્યતા જાળવતો નોર્મલ અવાજ કાઢવાની એક્ટિંગ કરી. ક્ષણભર ભાભી સામે ફેક સ્માઈલ આપી બધુ ઠીક છે એવું દર્શાવી એના રૂમમાં જવા કચીસ ઉપાડી.

@snehnusarnamu

“તો પછી ચશમાં પહેરીને ન જવાય ગાંડી!” ભાભીએ મીઠો ઠપકો આપ્યો, “અને... અરે ઓ... સંભાળ તો ખરી...” શ્રેયા એના રૂમમાં રડમસ ચહેરો છુપાવા અંદર જતી રહી, પછી ઊંચા અવાજે રોષ ઠાલવતાં કહ્યું, “શું છે બોલોને તમે!!! અહીંથી બધુ જ સંભળાય છે!! હું કંઈ સાવ બહેરી નથી થઈ ગઈ!”

શ્વેતાભાભી શ્રેયાને ઊંચા અવાજે પહેલી વાર સંભળતા સ્તબ્ધ થઈ ગયા. તેમણે નોર્મલ અવાજમાં કહ્યું, “કહેતી હતી કે... મમ્મી મંદિરે ગયા છે, સાત વાગે આવશે, તારે કોઈ કામ હોય તો બઝર દબાવી દેજે... આઈ વિલ બી ઘેર ઇન અ મિનિટ ઓકે...!” કહીને વિચાર ચડેલા મને ધીરેથી રસોડા તરફ પગ ઉપાડ્યા, તેમણે મનમાં વિચાર્યું: શ્રેયા સાથે જરૂર કશુંક બન્યું હોવું જોઈએ, નહીંતર એ ક્યારેય આમ ગુસ્સે ન ભરાય. એવું તો શું બન્યું હશે કે જેથી એ ઊંચા અવાજે બોલી ગઈ!! એ પણ મોઢું બતાવ્યા વગર!?! આંખમાંથી પાણી નીરતું હતું કે પછી... આંસુ હતા...?

આ વિચારો કરતાં રસોડામાં જતાં હતા ત્યાં જ કશુંક જમીન પર પટકાવાનો અવાજ કાનમાં સંભળાયો. અવાજ ઉપરથી આવ્યો હોય એવું લાગ્યું, તેમણે વિચાર્યું: આ અવાજ તો કચીસો પડી હોય એવો સંભળાયો... કચીસો સાથે કદાચ શ્રેયા તો....

તરત જ બીજી જ ક્ષણે તેમણે ઉતાવળા પગે સીડીઓ ચડી ઉપર પહોંચી ગયા.

દરવાજાને ઘક્કો મારીને ખોલે એ પહેલા જ હૃદયના ઘબકારા અચાનક વધી ગયા. હથેળી દરવાજા પર મૂકી અડધો ઘડેલ્યો. દરવાજો ખુલતા જે ભયાનક દ્રશ્ય ઉડીને આંખે વળગ્યું એ જોતાં જ ગળામાંથી ચીસ નીકળી ગઈ, “શ્રેયા....!!!”

* * *

Book House1

चैनल जॉइन करने के लिए telegram
डाउनलोड करने के बाद सर्च में
@BOOKHOUSE1 लिखे और सर्च करे

<https://t.me/bookhouse1>

પ્રકરણ – ૫

શ્રેયાનું શરીર જમીન પર ઊંધું ઢળી પડેલું હતું. તેની આજુબાજુ કચીસો પડેલી જોઈને શ્વેતાની આંખો આઘાતને માર્યો પહોળી થઈ ગઈ. દ્રષ્ટિ જાણે ભયના કાળા વાદળોમાં ડૂબી ગઈ. બધુ જ અંધકારમય દેખાવા લાગ્યું. શ્વેતાએ ઝડપભેર પગ ઉપાડી ઊંધા પડેલા શ્રેયાના શરીરને સીધુ કરી તેનું માથું સાચવીને હાથમાં લીધું ત્યાં જ... માથામાંથી લોહીની વહેતી ધારા જોઈને આંખોના ડોળા બહાર નીકળી પડ્યા. હે ભગવાન... કહેતા જ મોં પર હાથ દબાવી દીધો. આંખોમાંથી દડદડ આંસુ વહેવા લાગ્યા. શ્રેયાના જમણી બાજુના કપાળમાં કોચ પડી ગઈ હતી! તેમણે આંસુથી ભરાયેલી તેમની ઝળહઝળતી આંખો લૂછી લીધી. વહેતા લોહીને રોકવા કોચ પર હાથ દબાવી દીધો. રડતાં રડતાં ભીના સ્વરે ફફડતા હોઠ વચ્ચેથી શબ્દો સર્યા જતાં હતાં, “શ્રેયા... શ્રેયા...ઉઠ શ્રેયા... હે ભગવાન...આ શું થઈ ગયું... શ્રેયા આંખો ખોલ...” બોલતા તેમનો અવાજ તરડાઈ ગયો. છાતીમાં કશુંક અઘટિત બનવાનો નાદ વાગવા લાગ્યો. શું કરવું? કોને બોલાવવું? ક્યાં જવું? એની સમજ જાણે એ ક્ષણે દિમાગમાંથી હણાઈ ગઈ હતી. શ્રેયાને કશું થશે તો નહીં ને!! એ અકળ વિચારે રગેરગમાં ભયભીતતાની ધ્રૂજારી પ્રસરાવી દીધી. કોચ પર હાથ દબાવતાં ગરમ લોહીથી ખરડાયેલું કપાળ, ચહેરો અને વાળ જોઈને તેમનું હૈયું કંપી ઊઠતું હતું. ફ્લોર પર ફેલાયે જતું લોહીનું તળાવ જોઈને તેનું શરીર અંદરથી ધ્રૂજવા લાગ્યું. ગરમ લોહીથી ખરડાયેલા બન્ને હાથમાં બેભાન શ્રેયાનું કમકમાટી ઉપજાવતું એ દ્રશ્ય તેમનાથી જોયું જીરવી શકાતું નહતું. ડરની વીજળી સીધી જ છાતીમાં ભોંકાઈ ગઈ હોય એવો આઘાત તેની આરપાર સોંસરવો ઉતરી ગયો હોય એવું મહેસુસ થતું હતું. હાથમાંથી જીવંત પળો કાળો કાળ છીનવી રહ્યો હોય એવી આશા વિહોણી લાગણીઓ ભીતરમાં ચૂંથાવા લાગી. તેમણે ભીની આંખે રૂમમાં બેબાંકળી નજર ફેરવી. ફોન પર નજર પડતાં તેમણે કઠણ કાળજે સૌથી અગત્યનું કામ પહેલું કરી લેવાનું નક્કી કર્યું. શ્રેયાનું માથું સાચવીને નીચે મૂકી, સાડીનો છેડો ફાડી તેના માથા ફરતે વીંટી દીધો. ધ્રૂજતી આંગળીથી ૧૦૮ નંબર લગાવી રડમસ અવાજે ફોન જોડ્યો. બીજે છેડે ફોનમાંથી અવાજ સંભળાતા જ વિકટ પરિસ્થિતિની

તુરંત જાણ કરી, એડ્રેસ લખાવી તરત જ એમ્બ્યુલસ મોકલવા વિનંતી કરી. શ્રેયાના કપાળમાંથી વહેતા લોહીથી સાડીનો પાટો લોહિયાળ બની ફેલાતો જતો હતો. તેમની આંખો આસુંથી ઉભરાઈ જતી. તેમણે ફોનનો વાયર ખેંચી આખો ફોન લઈને શ્રેયાની બાજુમાં બેસી ગયા. એક હાથે લોહી વહેતા ઘાને દબાવ્યો અને બીજા ધ્રૂજતા હાથે મયંકને ફોન કર્યો.

સામે છેડે ફોનનું રિસીવર ઊંચકાયું...

“હેલ્લો, મયંક... શ્રેયાને ખૂબ વાગ્યું છે, એના માથામાંથી લોહી નિકડે છે... તમે જલ્દી ઘરે આવી જાવ... જલ્દી... એ બેભાન પડી છે અહીં.... મને ખૂબ ડર લાગે છે મયંક... ઘરે પણ કોઈ નથી... પ્લીઝ તમે જલ્દી આવી જાવ...” શ્વેતાએ એકી શ્વાસે દર્દઘુંટયા અવાજે કહી દીધું.

“શું.....?” મયંકની છાતીમાં ફાળ પડી. “હું-હું અત્યારે હાલ જ આવું છું શ્વેતા... ૧૦૮ને ફોન કર્યો તે??” ભયભીત અવાજમાં પૂછ્યું.

“હા કર્યો, એમ્બ્યુલસ ત્યાંથી નિકડી ગઈ છે. તમે અત્યારે જ ત્યાંથી નિકડો...જલ્દી...” શ્વેતાએ રડતાં રડતાં બોલી.

“હા...શ્વેતા, તું ગભરાઈશ નહીં... સોસાયટીમાં જયેશભાઈને ફોન કરું છું હું, એ અત્યારે જ ત્યાં આવી જશે.. તું બિલકુલ હિંમત ન હારતી... હું હાલ જ ઘરે પહોંચું છું...” ગભરાયેલા અવાજે ફોન કટ કર્યો.

થોડીક મિનિટોમાં પડોશમાંથી જયેશભાઈ ‘ફસ્ટ એડ કેર’નું બોક્સ લઈને શ્રેયાના રૂમમાં દોડી આવ્યા. તે ડોક્ટર નહતા પણ શ્રેયાનું વહેતું લોહી રોકવા એન્ટિસેપ્ટિક દવા લગાડી કોચ પર પાટો બાંધી દીધો. શ્રેયાને ઉઠાડવા ઠંડા પાણીના છાંટા મોઢા પર છાંટયા, પણ શ્રેયાએ કોઈ હરકત ન બતાવી. શ્વેતા છાતી પર હાથ મૂકી રડી પડી, “શ્રેયાને કશું થશે તો નહીં ને!!”

“શ્વેતાબેન તમે હિંમત રાખો. શ્રેયાને માથા પર વાગવાના આઘાતથી બેભાન થઈ ગઈ છે... પ્રોપર ટ્રીટમેંટ માટે ડોક્ટર એમ્બ્યુલસમાં આવતા જ હશે... તમે બસ પ્રાર્થના કરો, ઉપરવાળો બધું સારું જ કરશે...,” તેમણે અસ્વસ્થ અવાજે શ્રેયાના માથે બાંધેલો પાટો દબાવેલો રાખતા કહ્યું.

થોડીક જ મિનિટોમાં ઈમરજન્સીની સાયરન સાથે એમ્બ્યુલસ સોસાયટીમાં અચાનક દોડતી આવતા જોઈને બધાનો જીવ અધ્ધર થઈ ગયો. શ્રેયાને શું થયું હશે? એ વિચારમાં બધાનું મન ચિંતાતુર બની અટકળો લગાવવા લાગ્યું. એમ્બ્યુલસમાંથી સ્ટેચર બહાર કાઢી બેભાન શ્રેયાને એમાં સૂવાડી. એમ્બ્યુલસની અંદર સ્ટ્રેચર લઈ

જઈ ડોક્ટર્સે એમની સારવાર શરૂ કરી. એમ્બ્યુલસ ઈમરજન્સી સાયરનના પડઘા કાનમાં પાડી સોસાયટીમાંથી બહાર નીકળીને રોડ પર પાણીના રેલानी જેમ દોડવા લાગી.

શ્રેયાને હોસ્પિટલમાં દાખલ કરાઈ. ડોક્ટરે ઈન્જેક્શન્સ અને નીડલ્સ નસોમાં ખોંસી ભાનમાં લાવવા દવાઓ પ્રસરાવી. હોસ્પિટલ બેડની બન્ને બાજુ ગ્લુકોઝ અને લોહીના બાટલામાંથી ઊતરતી પાઈપ નિડલ્સ થ્રૂ શ્રેયાની નસોમાં વહી રહી હતી. શ્રેયાને એનેસ્થેસિયાનું ઈન્જેક્શન આપી, વાગેલી કોચ પર ચાર ટાંકા લઈને વહેતું લોહી અટકાવી દીધું. શ્રેયાનું ભાનમાં આવવું ખૂબ જરૂરી હતું, નહીંતર તેના માટે ખૂબ ગંભીર પરિસ્થિતિ ઊભી થઈ શકે એવું હતું.

સાંજના દસ વાગ્યા હતા. શ્રેયા હોસ્પિટલના બેડમાં સૂતી હતી. બહાર આખો પરિવાર ચિંતાતુર ચહેરે ભીતરમાં ઘૂંટાતા ભયમાં બેઠો હતો. હરેક શ્વાસે પ્રાર્થનાની માળા ફરતી હતી. રમિલાબેને ‘શ્રેયાને હોસ્પિટલમાં દાખલ કરી છે’ એ સમાચાર સાંભળતા જ જાણે એમનું કાળજું ચિરાઈ ગયું હોય એવી વેદના છાતીમાં અનુભવી. શ્વેતા એના ત્રણ વર્ષના દીકરાને ખોળામાં લઈને સુવડાવતી હતી. હજુ પણ તેની આંખો સામે એ બિહામણું દ્રશ્ય તાજું તરતુ હતું. બધાના ચહેરા શોકમગ્ન હતા. પાડોશી એમની પીઠ પર હાથ પસવારી હૂંફાળા સ્વરે દિલાસો આપી આશાનું કિરણ પૂરતા હતા. ભૂખ્યા પેટે અને હરિના નામને વાગોળતાં બધાએ આખી રાત હોસ્પિટલના રેસ્ટ રૂમમાં વિતાવી.

સવારે વહેલા પાંચ વાગે ઊઠીને રમિલાબેન નજીકના મંદિરમાં જવા નીકળ્યા. મંદિરમાં જઈને હૈયું રેડી ભીની આંખે પ્રાર્થના કરવા બેસી ગયા. બપોરના ત્રણ વાગ્યા સુધીના એક જ જગ્યાએ ભક્તિમય ખોવાયેલા રમિલાબેનના ખભા પર હળવો હાથ સ્પર્શ્યો. આંસુમાં લદાયેલી ભીની પાંપણો ખોલી તેમણે બાજુમાં નજર કરી. શ્વેતાએ ભીની આંખે પણ હરખાતાં હોઠે ખુશીના સમાચાર આદ્ર સ્વરે આપતા કહ્યું, “મમ્મી, ભગવાને તમારી પ્રાર્થના સાંભળી લીધી.”

રમિલાબેનના હોઠ જરાક રડમસ હસ્યાં, પણ કશું બોલી ન શક્યા.

“હા, મમ્મી... શ્રેયા ભાનમાં આવી ગઈ છે. મયંકે સમાચાર કહ્યા એવી તરત જ હું શ્રેયાને મળી તમને ખુશખબર કહેવા દોડી આવી, શ્રેયા તમને યાદ કરે છે મમ્મી...”

શ્રેયાના ભાનમાં આવ્યાના શબ્દો કાનમાં પડતાં જ રમિલાબેનની આંખોમાં બાઝેલા દૂઃખના આંસુ હરખના આંસુમાં પલટાઈ વહેવા લાગ્યા. સાસુ-વહુ બન્ને મંદિરમાં ભાવવિભોર થઈ ભેટી પડ્યા. શ્રેયાને જાગેલી જોવા બેતાબ બનેલી આંખો અને અધીરા પગ સડસડાટ સીડીઓ ચડી રૂમમાં દાખલ થયા. શ્રેયાની નજર મમ્મી પર

પડતાં જ આંખોમાં ભીનાશ વ્યાપી ગઈ. માતૃવાત્સલ્યભર્યો હાથ શ્રેયાના માથા પર મૂકી મમતાભર્યા સ્વરે કહ્યું, “બેટા, હવે જરાય ચિંતા ન કરતી હો, ભગવાનની મહેર જેના માથે હોય એને કશું થતું હશે બેટા. મને તો ગળે સુધી વિશ્વાસ હતો કે મારા કાળજાના ટુકડાને ભગવાન સૂની આંચ નહીં આવવા દે...” કહીને ગાલ પર મમતાભરી બચી ભરી લીધી.

“મમ્મી... તારી પ્રાર્થના ભગવાન ન સાંભળે એવું ક્યારેય બને!! આઈ લવ યુ મમ્મી...” ગળગળા સ્વરે શ્રેયાએ કહ્યું, આંસુનો રેલો સરકીને કાન પાસે પહોંચ્યો. ગળા ફરતે દર્દ ઘૂંટાયેલી લાગણીઓ વચ્ચેથી થૂંક ગળા નીચે ઉતાર્યું.

નવિનભાઈએ રૂમમાં આવી શ્રેયાના હાથ પર પિતૃત્વનો હુંફભર્યો હાથ ફેરવી, સ્મિત સાથે કહ્યું, “શ્રેયા, બેટા હવે માથે દુખાય છે?”

“થોડુંક દુખાય છે,” શ્રેયાએ કહ્યું, “પપ્પા, બહુ વધારે વાગ્યું હતું મને?” એમના હાવભાવ નિરખતા જિજ્ઞાસાવશ પૂછ્યું.

“ના ના, કંઈ વધારે નહતું... તું એ બધી ચિંતા છોડ અને બસ આરામ કર બેટા... હવે ડોક્ટર તને રજા આપે એટલે અમારા હૈયામાં હાશકારો થશે...” નવીનભાઈએ આંછું સ્મિત કરતાં કહ્યું.

“હોસ્પિટલના પગથિયાં કોઈ દુશ્મનનેય ચડવા ન પડે તો સારું ભઈસા’બ...” રમિલાબેને નિઃસાસો નાંખી માથું ધૂણાવતાં કહ્યું.

મયંકે રૂમમાં દાખલ થઈ શ્રેયાની બાજુમાં આવીને કહ્યું, “મમ્મી-પપ્પા તમે રેસ્ટ રૂમમાં જઈ કશુંક નાસ્તો બાસ્તો કરી લો... કાલ રાતના ભૂખ્યા છો તમે, અને નિંરાતે આરામ કરો. હું અહીં જ બેઠો છું.” કહીને એમને નાસ્તો અને આરામ કરવા રેસ્ટ રૂમમાં મોકલ્યા.

“ભાઈ, સાચું કહે જે હો, કેટલા ટાંકા આવ્યા છે મને?” શ્રેયાએ ભીની આંખે પૂછ્યું.

“અરે શ્રેયું... ચાર ટાંકા જ છે... નો નીડ ટુ વરી એબાઉટ... તું બસ આરામ કર...” મયંકે તેના ગાલ પર હાથ મૂકીને કહ્યું.

“ઓહ ગોડ!! એટલા બધા ટાંકા આવ્યા??” શ્રેયાએ આંખો પહોળી કરીને કહ્યું.

“અરે શ્રેયું, તું ચિંતા ના કર... તું જેટલી બ્યુટીફુલ દેખાતી હતી એટલી જ બ્યુટીફુલ દેખાઈશ ઓકે... ડોક્ટર રેકમેન્ડ કરે એ ટ્યુબ થોડાક મહિના લગાવીશ એના પછી તો ખબર પણ નહીં પડે કે ત્યાં ટાંકા લીધા છે. તું ચિંતામુક્ત થઈને બસ આરામ કર...” ચિંતાનો છેડો કાપતા કહ્યું.

દરવાજા પર ક્નોક ક્નોક થયું. મયંકે નજર પાછળ ફેરવીને જોયું. “હેય... હિરેન... જો તારી ફેન્ડે માથે કેવો પોપટ પાડ્યો છે.” હસીને ખભા પર હાથ મૂક્યો, “શ્રેયા, હું તારી મેડિસિન માટે કેમિસ્ટ સ્ટોર્મમાં જતો આવું છું ઓકે! હિરેન તારી જોડે રહેશે તો વાંધો નહીં ને!”

“ઈટ્સ ઓકે ભાઈ...” શ્રેયાએ કહ્યું.

શ્રેયા અને હિરેનની આંખો એકબીજામાં પરોવાઈ. લાગણીના સૂર એકબીજાના ભીતરમાં પુરાયા. હિરેન શ્રેયાના બેડની બાજુમાં આવીને કહ્યું, “ઓહ ગોડ શ્રેયા, મને બિલકુલ ખબર ન હતી કે તને માથે વાગ્યું છે ને તું અહીં આ હોસ્પિટલમાં એડમિટ છે. અંકિતાએ મને બધું ફોન પર કહ્યું ત્યારે ખબર પડી. હાઉ ડુ યુ ફીલિંગ નાઉ?” કહીને તેના હાથ પર હાથ મૂકી અંગૂઠાથી જરાક પસવાયો.

“ઈટ્સ ઓકે હિરેન... આઈ એમ ફિલિંગ ફાઈન નાઉ...” શ્રેયાએ મંદ હસીને કહ્યું.

હિરેને હુંફાળું હસીને કહ્યું, “અંકિતા અને હું સાથે જ અહીં આવ્યા. એ હમણાં જ આવતી હશે...”

“થેંક્સ હિરેન ફોર કમિંગ હિયર...” શ્રેયાએ કહ્યું.

“અરે... એમાં શું થેંક્સ કહેવાનું!” હિરેને શ્રેયાની આંખમાં જોઈને કહ્યું, “બેસ્ટ ફ્રેન્ડ્સ થઈને તને આવી પરિસ્થિતિમાં મળવા ન આવું એવું ક્યારેય બનતું હશે!”

અંકિતા વોર્ડ શોધતી રૂમમાં પ્રવેશી. શ્રેયાના હાથમાં નિડલ્સો અને માથા પર પાટો બાંધેલો જોઈને તેની આંખોમાં ભીનાશ છવાઈ ગઈ. શ્રેયાના ખભા પર હાથ મૂકી લાગણીભીના સ્વરે તેના ખબરઅંતર પૂછ્યા. થોડીક વાતચીત બાદ નર્સ રૂમમાં આવી શ્રેયાને દવાઓ આપીને આરામ કરવા કહ્યું. હિરેન અને અંકિતાએ શ્રેયાને ‘ગેટ વેલ સુન’ કહી ત્યાંથી બહાર નિકળ્યા.

* * *

પ્રકરણ – ૬

ઘરે આવી ગયાના ત્રણ અઠવાડીયા પછી...

શ્રેયાના મનમાં દરરોજ હિરેનની પ્રપોઝલનો શું જવાબ આપવો એની ગૂંચવણ ચાલતી હતી. રાત્રે ભાભી જમીને પરવારી લે પછી ભાભીને એ દિવસે બનેલી બધી જ વાત કહી દેવાનું તેણે નક્કી કર્યું. શ્રેયાએ બઝર દબાવી ભાભીને ઉપર બોલાવ્યા.

“યસ મેમ...” ભાભીએ હસીને દરવાજો ખોલ્યો.

“ભાભી, મારે તમને એક....” શ્રેયાએ અટકીને કહ્યું, “....એક પર્સનલ વાત કરવી છે”

ભાભીએ ધીરેથી દરવાજો બંધ કરી અંદર આવીને પૂછ્યું, “પર્સનલ વાત?”

શ્રેયા એ હકારમાં માથું હલાવી ઉમેર્યું, “એન્ડ ઓલ્સો વોન્ટ ટુ અપોલાઈઝ યુ...”

ભાભીએ બેડમાં બેસીને શ્રેયાના પગ પર હાથ મૂકીને કહ્યું, “શ્રેયું, યુ ડોન્ટ નીડ ટુ અપોલાઈઝ ફોર એનીથિંગ ઓકે! જસ્ટ ફરગેટ ઇટ...”

“આઈ નો ભાભી... પણ મારે તમને એક ખાસ પર્સનલ વાત કરવી છે, મને સમજાતું નથી મારે શું કરવું. તમે ઘરમાં કોઈને નહીં કહો એનું પ્રોમિસ આપશો તો જ એ વાત તમને કહીશ... પ્રોમિસ?” શ્રેયાએ હાથ આગળ ધરીને કહ્યું.

ભાભીએ હાથ પર હાથ મૂકીને કહ્યું, “પ્રોમિસ....બસ...”

શ્રેયાએ જરાક શરમાઈને કહ્યું, “ભાભી, આઈ એમ ઈન લવ”

“વા....ઉ.... કોના પ્રેમમાં છે એતો બોલ?” ભાભીએ હસીને શ્રેયાની હડપથી ઊંચી કરીને પૂછ્યું.

“યુ નો હિમ વેરી વેલ...” શ્રેયાએ વાતચીતમાં સસ્પેન્સ ઉમેર્યું.

ભાભીએ મોઢું સહેજ ત્રાંસુ કરી મુસ્કુરાઈને કહ્યું, “હિરેન! રાઈટ?”

શ્રેયાએ ગુલાબી હોઠમાં બ્લશ કરી હસી ગઈ, પછી કહ્યું, “ભાભી, જે દિવસે મને વાગ્યું હતું એ દિવસે જ એણે મને પ્રપોઝ કર્યું હતું.”

“તો પછી તે શું જવાબ આપ્યો? ડિડ યુ સે ‘યસ’....!” ભાભીએ હસીને કહ્યું.

શ્રેયાએ નકારમાં માથું ધુણાવ્યું.

“વોટ?? તે ‘ના’ પાડી એને...!??” ભાભીએ બન્ને આઈબ્રો સંકોચીને કહ્યું.

શ્રેયાએ ફરીથી નકારમાં માથું ધુણાવીને કહ્યું, “ભાભી, મેં હજુ એને જવાબ નથી આપ્યો, મારૂં દિલ એને ખૂબ ચાહે છે પણ...” તેણે બન્ને આઈબ્રો સંકોચી મૂંઝવણભર્યા હાવભાવે કહ્યું, “પણ ખબર નથી પડતી ભાભી કે મારે એની પ્રપોઝલનો શું જવાબ આપવો?!!”

“અરે ગાંડુંડી...” ભાભીએ તેના બન્ને ગાલ હથેળીમાં લઈને લાડભર્યા સૂરમાં કહ્યું, “એ તને પ્રેમ કરે છે અને તું એને, તો તે ‘હા’ કેમ ન કહી એને!?? એણે સામેથી તને પ્રપોઝ કર્યું એનો મતલબ ખબર છે તને!,” ભાભીએ પ્રશ્નાર્થભાવે આઈબ્રો ઊંચકીને કહ્યું, “...હી એક્સેપ્ટ યુ એઝ યુ આર શ્રેયું... જે દિવસે એ તને ચાલુ વરસાદમાં ઘરે સુધી પાણીમાં ચાલીને તને ઉપાડીને લઈ આવ્યો ત્યારે તમારી બન્નેની આંખો અને ચહેરાના હાવભાવ વાંચીને હું બધું જ સમજી ગઈ હતી. શ્રેયું, એના જેવો જીવનસાથી તો કરોડોમાં એક હોય... યુ શુડ હેવ સે ‘યસ’ ટુ હિમ.”

“પણ ભાભી, એ સમયે હું એટલી મૂંઝાઈ ગઈ હતી કે મને સમજાતું નહોતું કે એના પ્રપોઝલનો શું જવાબ આપું? એ મને પ્રેમ કરે છે એ વાત જ મારા દિલમાં ઉતરતી નહોતી. મને એમ હતું કે એ મને એક બેસ્ટ ફ્રેન્ડ તરીકે પ્રેમ કરે છે. અને મેં હંમેશા મારી ડિસએબીલીટીની દીવાલ અમારા વચ્ચે રાખી તેના પ્રેમ અને કેરને ફ્રેન્ડશિપમાં ભેળવી એક બેસ્ટ ફ્રેન્ડની જેમ તેની સાથે રહી છું. આજ દિન સુધી મેં મારી જાતને પ્રેમથી દૂર રાખી છે. મારી શારિરીક ડિસએબીલીટીને લીધે મને ગમતો કોઈ છોકરો મને પ્રેમ કરશે એની મને ક્યારેય અપેક્ષા જ નહોતી. ભણીગણીને પગભર થવું એ જ મારું જીવનલક્ષ્ય હતું ભાભી. પ્રેમ માટે મારા જીવનમાં મેં ક્યારેય જગ્યા રાખી જ નહોતી કારણ કે પ્રેમની ખોટી અપેક્ષાઓ બાંધીને હું મારી જાતને ક્યારેય દુઃખી કરવા નહોતી ઇચ્છતી. મારા ડેસ્ટિનીમાં ડિસએબીલીટીની જે તકલીફો વેઠવાની લખાઈ છે, તેને હસતાં મોઢે સ્વીકારી સ્વાભિમાન સાથે જીવવું એ જ મારો જીવન મંત્ર હતો. પણ ભાભી, આજે...,” શ્રેયાએ ડૂસકું મૂકી ભીના અવાજે કહ્યું, “...આજે મને મારી એ બધી અપેક્ષાઓને એ ખોટી પાડી રહ્યો હોય એવું લાગે છે. મારી સામે પ્રેમ સામે ચાલીને મને ચાહી રહ્યો છે, મારી સેંથીમાં સિંદુર પૂરવા તત્પર થઈ ઊભો છે અને હું સેંથી પર હાથ દબાવીને બેઠી હોવ એવું અનુભવું છું. તેને ‘ના’

પાડીને હું ક્યારેય ખુશ રહી નહીં શકું, દિલમાં ઊછળતો ગાજતો પ્રેમ સતત એના પ્રેમની ઝંખના કરતો મને ભીતરમાં ભીંજવતો રહેશે. અને જો ‘હા’ પડીશ...,તો...” દર્દથી રૂંધાતા ગળા નીચે થૂંક ઉતારી ભીના સ્વરે કહ્યું, “....હા પાડીશ તો મારી ડિસએબીલીટી સાથે હું એક નોર્મલ જીવનસાથીની જેમ ક્યારેય તેની બધી અપેક્ષાઓ પૂરી નહીં કરી શકું એનો ડર ભીતરમાં સતાવે છે. તેના પેરેન્ટ્સ મને એમની ડોટર-ઈન-લો તરીકે સ્વીકારશે કે નહીં એ મોટો બિહામણો પ્રશ્ન પણ અમારા પ્રેમ વચ્ચે દીવાલ બનીને ઊભો છે. ભાભી, મને કંઈ સમજાતું નથી મારે શું નિર્ણય લેવો. હું અંદરને અંદર ખૂબ મૂંઝાઉ છું.”

“અરે શ્રેયુ...”, તેમણે શ્રેયાના આસું લૂછીને કહ્યું, “...ક્યારેય કોઈ કપલ્સ એકબીજાની બધી જ અપેક્ષાઓ પૂરી કરી શકે એ શક્ય નથી. ક્યારેય કોઈ વ્યક્તિ પરફેક્ટ નથી હોતી, પણ જ્યારે સામેનું પાત્ર તે વ્યક્તિને જેવી છે એવી સ્વીકારવાની કમીટમેન્ટ કરે છે ત્યારે એ કપલ્સ એકબીજા માટે ‘મેડ ફોર ઈચ અધર’ બની જાય છે. ક્યારેક કોઈ વાતમાં તેમના ડિફરન્ટ ઓપીનિયન હોવા છતાં એકબીજા પ્રત્યેની સાચી અંડરસ્ટેન્ડિંગ તેમને હંમેશા ખુશ અને એકબીજા સાથે જોડી રાખતી હોય છે. શ્રેયા, જ્યારે તું કોઈ મેરીડ કપલ્સને હાથમાં હાથ નાખીને જોઈશ ત્યારે તને હિરેનના પ્રેમની પ્રપોઝલ નકારી હશે એનો પસ્તાવો થશે. હિરેન તને તું જેવી છે એવી સ્વીકારવા તૈયાર છે, એટલે એણે તારી સામે પ્રપોઝલ મૂકી દિલની વાત કહી. તારી દરેક તકલીફમાં એ તને મદદ કરે છે. તું હોસ્પિટલમાં છે એના સમાચાર મળતાં જ એ તને મળવા આવ્યો હતો. હી કેર અબાઉટ યુ, વરી અબાઉટ યુ. એ તને દસ વર્ષથી ઓળખે છે, તારી ડિસએબીલીટીથી એ પરિચિત છે. એણે એ બધું જોઈ-સમજીને તને પ્રપોઝ કર્યું ઘેટ મિન્સ હી ટૂલી એક્સેપ્ટ યુ ધ વે યુ આર... હી ટૂલી અંડરસ્ટેન્ડ યુ શ્રેયા... તું એને ના પાડીશ એનો અર્થ તમારા બન્નેના પ્રેમમાં ડિસએબીલીટીની જીત થઈ કહેવાશે! તમારા બન્નેનો પ્રેમ, સોરી...” ભાભીએ એમની ભૂલ સુધારીને શ્રેયાને શાબ્દિક ઠપકારતા કહ્યું, “તારો પ્રેમ ડિસએબીલીટીનો સ્વીકારવા કાચો પડ્યો હોય એમ કહેવાશે. લવ ઈઝ ઓલ એબાઈટ એક્સેપ્ટન્સ શ્રેયા. વ્યક્તિ જેવી છે એનો સહજ સ્વીકાર કરવો એને જ સાચો પ્રેમ કહેવાય. હિરેનનો પ્રેમ તારી ડિસએબીલીટીનો સ્વીકાર કરીને જીતેલો સાચો પ્રેમ છે. તારો પ્રેમ એના જેટલો સક્ષમ હોય તો એની પ્રપોઝલની ‘હા’ પાડજે શ્રેયા. હું તને એડવાઈસ આપી શકતી નથી, માત્ર ઓપીનિયન કહી શકું છું. ચોઈસ ઈઝ ઈન યોર હેન્ડ, બીકોઝ ઈટ્સ યોર લાઈફ આફ્ટર ઓલ. યુ શુડ ડિસાઈડ હાઉ યુ વોન્ટ ટુ શેપ યોર લાઈફ...” તેમણે સાચા પ્રેમની રજૂઆત કરતાં કહ્યું.

“ભાભી... યોર વર્ડ્સ જસ્ટ ટચ માય સોલ...,” શ્રેયાએ ભાભીનો હાથ હાથમાં લઈ સ્નેહભીની આંખે કહ્યું, “હું મારી જાતને આજે ખૂબ લકી ગણું છું કે મને તમારા જેવા

પ્રેમાળ અને નિખાલસ મિત્ર જેવા ભાભી મળ્યા. હું મારી મૂંઝવણો કે સિક્રેટ્સ દિલ ખોલીને તમારી સાથે શેર કરું છું, અને મને એ ગમે છે કારણકે તમે મને ક્યારેય જજ નથી કરી ભાભી, મેં અત્યાર સુધી મારા જીવનમાં પ્રેમની અપેક્ષાના છેડાં કાપી નાખ્યા હતા, છતાં અંદર ખાને, હૃદયના કોઈક ખૂણામાં જેને હું ચાહતી હતી, ઝંખતી હતી, એ વ્યક્તિ બે ક્ષણમાં મારી સામે પ્રેમની પ્રપોઝલ મૂકી પ્રેમનો એકરાર કરી દેશે એ વિશે મેં ક્યારેય વિચાર્યું પણ નહતું, અને વિચારવા ઈચ્છતી પણ નહતી. હિરેનની પ્રપોઝલ સાંભળીને હું બિલકુલ અસહજ બની ગઈ હતી ભાભી, જાણે પ્રેમનું ઘસમસતું પૂર મને એની સાથે ખેંચી રહ્યું હોય એવો અનુભવ કરી રહી હતી. મારે તેની પ્રપોઝલનો શું જવાબ આપવો એ સમજાતું નહતું. મારા દિલમાં ઢબૂરાયેલી પ્રેમની લાગણીઓના ઘોડાપૂરે મને ચારે તરફથી ઘેરી લીધી હતી. દિલમાંથી હિરેન પર ખૂબ પ્રેમ ઉભરાઈ આવ્યો હતો. એનાં પ્રેમના એકરારે મને ભીતરથી પૂરેપૂરી ભીંજવી મૂકી હતી. આજ દિન સુધી મને એનાં હાવભાવ કે વર્તન પરથી અણસાર સુધ્ધાં ના આવ્યો કે એ મને આટલો પ્રેમ કરે છે! કેટલી અણસમજૂ નીકળી હું કે એનાં પ્રેમની લાગણીઓને સ્પર્શી છતાં એને મિત્રતામાં ઓગાળી નાંખી! એનો પ્રેમ મારા રોમેરોમમાં સ્પર્શી રહ્યો હતો અને ત્યારે હું મારા ભાગ્યને કોસી રહી હતી કે હિરેન, તું મને શું કામ પ્રેમ કરે છે? હું તારા પ્રેમને લાયક નથી. મારુ દિલ તેના પ્રેમને ઝંખતું હતું અને મન અમારા પ્રેમ વચ્ચે ડિસએબીલીટી અને ડિફરન્ટ કાસ્ટની દીવાલો ચણી તેના પ્રેમથી દૂર રહેવા મને પાછું ખેંચતું હતું. તેના પ્રેમનો એકરાર મારા દિલમાં સોંસરવો ઉતરી ગયો હતો. તેની પ્રપોઝલનો સ્વીકાર કરવા મારી દિલથી ‘હા’ હતી પણ હોઠ એ શબ્દ કહેવાની હિંમત ન જૂટાવી શક્યા. આંખોમાંથી વહેતા આંસુ સાથે મારું હૈયું પણ પ્રેમથી ગદગદ ઉભરાઈ આવ્યું હતું. હું તેની સામે રડી પડી હતી. એક્ટિવા લઈને ઘરે આવતા એક તરફ મારું હૃદય મને તેના પ્રેમ તરફ ખેંચી રહ્યું હતું અને બીજી તરફ મારું મન એનાં પ્રેમનો અસ્વીકાર કરવા કહી રહ્યું હતું,” તે ધ્રુસકું મૂકી રડી પડી, પછી ભીના સ્વરે કહ્યું, “...આંસુ ભરાયેલી આંખે હું ઘરે આવી, સીડી પર ચડતા તમે મને રડતાં પકડી લીધી હતી, પણ... ત્યારે હું મારી જાત પર, મારી ડિસએબીલીટી પર ખૂબ ગુસ્સે ભરાયેલી હતી, સીડીઓ ચડતા શરીર વિચારવા-ચાલવા થાકી ચૂક્યું હતું, હું મેન્ટલી ભરાઈ ગઈ હતી, અને તમે એવા સમયે મને ‘ગાંડી’ કહ્યું ને એ બધો જ ગુસ્સો મેં તમારા પર ઠાલવી દીધો, ને પછી તરત જ ચક્કર આવવા લાગ્યા, બેડ પર પહોંચવા જાઉં એ પહેલા જ પગ લથડી પડ્યા, એક કચીસ બગલમાંથી ખસી પડી ને આંખોમાં અંધારું છવાઈ ગયું, શરીરમાંથી જાણે ચેતના હણાઈ ગઈ હોય એવું લાગ્યું, મેં એકાએક બેલેન્સ ગુમાવ્યું ને પછી...” તે ડૂસકું મૂકી આંસુ લૂછતાં કહ્યું, “...પછી સીધી જ હોસ્પિટલમાં આંખ ખોલી. તમને ઊંચા અવાજે બોલીને મને પસ્તાવો થાય છે ભાભી... આઈ એમ રિયલી સોરી ફોર બીઈંગ રૂડ ટુ યુ... એન્ડ, થેંક્સ ફોર સેવિંગ મી. નહીંતર

ભગવાન જાણે આજે હું જીવતી હોત કે....” શ્રેયાએ ઘુસકે ઘુસકે દિલ ખોલીને રડી પડી.

“એવું ન બોલ શ્રેયું... પ્લીઝ... તને કંઈ જ નહતું થવાનું એટલે ભગવાને મને રસોડામાંથી તરત જ તારી મદદ કરવા મોકલી...” કહેતા ભાભી પણ આંખમાં આંસુ ખાળી ન શક્યા. પછી ભીના સ્વરે કહ્યું, “ડોન્ટ એવર બી સોરી શ્રેયું. અને હું તારી મોટી બહેન જેવી છું, તને કંઈ થાય એ હું કેવી રીતે સહન કરી લઉં! ખબર છે તને, જ્યારે મારી આંખો સામે તને આ રૂમમાં બેભાન પડેલી જોઈ ત્યારે એક એક પળ હું તને એ હાલતમાં દેખતા જીરવી શકતી નહતી. મારા હૃદયના ઘબકારાની જેમ આખું શરીર ઘબકારા લેતું હતું. ફ્લોર પર લોહી વહેતું જોઈને જાણે હું બેભાન થઈ પડીશ એટલી ગભરાઈ ગઈ હતી. એ સમયે ભગવાને અદ્રશ્ય બળ અંદર પૂરી ૧૦૮ ડાયલ કરી એમ્બ્યુલસ બોલાવી...”, છલકાતા આંસુએ ભાભીએ વેદના ઠાલવી. શ્રેયાએ ભાભીના આંસુ લૂછ્યા અને બન્નેએ એકબીજાને આલિંગનમાં સમાવી લીધા.

* * *

Book House1

चैनल जॉइन करने के लिए telegram
डाउनलोड करने के बाद सर्च में
@BOOKHOUSE1 लिखे और सर्च करें

<https://t.me/bookhouse1>

પ્રકરણ – ૭

એ અઠવાડિયાના શનિવારે બન્નેએ ફોન પર વાત કરીને કોફી લવર્સ કાફેમાં મુલાકાત ગોઠવી. કાફે આગળ શ્રેયાનું એક્ટિવા જોઈ બહારથી આવતા હિરેનને કાચમાંથી શ્રેયાની બેઠક તરફ નજર કરી. શ્રેયા તેની બૂકમાં કશુંક લખવામાં વ્યસ્ત હતી. હિરેનને આવતો જોઈને તેણે હુંફાળું સ્મિત કર્યું.

“હેય... હાઉ આર યુ?” હિરેને હગ કરી રુઝાઈ ગયેલા ઘાને જોઈને પૂછ્યું.

“આઈ એમ ફાઈન... એન્ડ યુ?” શ્રેયાએ વાળની લટ કાન પાછળ સેરવી લઈને કહ્યું.

“નોટ ગુડ...” હિરેને દુભાયેલા ભાવે કહ્યું.

“કેમ? શું થયું?” શ્રેયાએ તેને વધુ દુભાવતા પૂછ્યું.

“શ્રેયા, આઈ વોન્ટ ટુ નો યોર આન્સર. હજુ કેટલી રાહ જોવડાવીશ!!”, તેણે હૃદય પર હાથ મુકીને કહ્યું, “મારા દિલમાં તારા પ્રત્યે જે પ્રેમની લાગણી હતી એ તારી સામે અભિવ્યક્ત કરી, પ્લીઝ શ્રેયા, આન્સર મી નાઉ. આઈ એમ બર્નિંગ ઇન્સાઈડ ટુ નો વ્હોટ યુ ફિલ ફોર મી...” તેણે લાલ દડો જોકરની જેમ નાક પર લગાવી, શ્રેયાનો હાથ હાથમાં લઈને ફરીથી પ્રપોઝ કરીને કહ્યું, “આઈ એક્સેપ્ટ યુ એઝ યુ આર શ્રેયા. લોકો આપણાં વિશે શું વિચારશે, શું કહેશે, એ બધુ ભૂલી જા. જસ્ટ ટેલ મી ઈફ યુ હેવ લવ ફોર મી ઈન યોર હાર્ટ મોર ઘેન અવર ફ્રેન્ડશિપ, વિલ યુ મેરી મી શ્રેયા?”

“આઈ વિલ મેરી વિથ યુ હિરેન”, છાતીમાં ઘૂંટાતા આછા મીઠા દર્દે અને મુસ્કુરાતા હોઠે શ્રેયાએ સતત હકારમાં માથું હલાવતા કહ્યું, “આઈ વિલ. આઈ એમ ટૂલી, મેડલી, એન્ડ ડીપ્લી ઈન લવ વિથ યુ.”

શ્રેયાના મધભર્યા મીઠા શબ્દરવ હિરેનના કાનમાં પડતાં છાતીમાં હાશકારો મહેસુસ થયો. આંખો મીંચતા જ હોઠ પર રાહતભર્યું સ્મિત ફરકવા લાગ્યું, હૃદયમાં પ્રેમ ઉમળકાભેર થનગનવા લાગ્યો. પ્રેમની લાગણીઓ દિલમાંથી ઉભરાઈ રોમરોમમાં વહેવા લાગી. મીંચેલી આંખો ધીરેથી ખોલી, હસતાં હોઠે હૃદય પર હાથ મૂકી, ભીની આંખોથી શ્રેયા સામે જોયું. હિરેને તેના નાક પરથી લાલ દડો કાઢીને

શ્રેયાના નાક પર લગાવ્યો. શ્રેયાએ મુસ્કુરાતા હોઠે આલિંગન માટે બન્ને હાથ સાથે દિલના દરવાજા ખોલી દીધા, હિરેને રાઉન્ડ સોફા પરથી સહેજ ખસી શ્રેયાને કસીને પ્રેમાવેશમાં જકડી લીધી. પ્રેમ ઝંખતા બન્ને દિલો ભેગા થઈ એકબીજામાં ભળી જાણે એકરૂપ થઈ ગયા. બન્નેના ચહેરા પર અસીમ આનંદ છવાઈ ગયો હતો. દિલમાં પ્રેમનું ઘોડાપૂર ઉમટી પડ્યું હતું. કાફેમાં બેઠેલા કેટલાકની નજર બન્ને પ્રેમીઓને આલિંગનમાં જકડી રાખેલા જોઈ મનમાં જરાક મલકાઈ આજુબાજુ બેઠેલા લોકો સામે જોયું.

શ્રેયાએ ભીના અવાજે કહ્યું, “આઈ લવ યુ હિરેન...”

“આઈ લવ યુ ટુ શ્રેયા.” કહીને બન્ને ગાઢ આલિંગનમાંથી છૂટી એકબીજાની આંખની ગહેરાઈમાં જોયું, હિરેને ફરિયાદ કરતાં શ્રેયાને કહ્યું, “યુ હેવ બિન સો મચ કુલ ઓન માય હાર્ટ બાય ગિવિંગ મી ટુ લેટ આન્સર...”

“સોરી હિરેન, મને તારા પ્રેમ પર પૂરેપૂરો વિશ્વાસ હતો. પણ મને મારા પર વિશ્વાસ નહતો કે હું તને મારી ડિસએબીલીટી સાથે એક નોર્મલ જીવનસાથીની જેમ પ્રેમ કરી શકીશ કે નહીં” શ્રેયાએ સાચું કારણ જણાવતા કહ્યું.

“શ્રેયા, મેં મારા દિલનો અવાજ સાંભળ્યાં પછી પણ તને પ્રપોઝ કરતાં પહેલા હજાર વાર વિચાર્યું હતું કે ભવિષ્યમાં કેવી પરિસ્થિતિઓ ઊભી થશે. તને પ્રેમ કરવામાં મને તારી ડિસએબીલીટી ક્યારેય અડચણરૂપ નહીં બને.” હિરેને તેની આંખમાં જોઈને કહ્યું.

શ્રેયાએ સ્નેહભરી આંખે તેની સામે જોઈને માત્ર મુસ્કુરાતી રહી.

બન્નેએ કોલ્ડ કોફીની સીપ લીધી, પછી શ્રેયાએ પૂછ્યું, “હિરેન, હવે આપણે આપણાં પેરેન્ટ્સને કેવી રીતે કન્વીન્સ કરીશું? આઈ એમ સ્યોર યુ મસ્ટ હેવ થોટ એબાઉટ ઈટ...” શ્રેયાએ ગંભીર વાતને કોફીની સિપ લઈ મજાકમાં કહી.

“હમ્મ... ઘેટ્સ હાર્ડ પાર્ટ...”, હિરેને ઊંડો શ્વાસ લેતા કહ્યું, “...શ્રેયા, તારા પેરેન્ટ્સ તો મને સારી રીતે ઓળખે છે, તારા ફ્રેન્ડ તરીકે મને પસંદ પણ કરે છે”

“હિરેન, આપણી લવ સ્ટોરી મેં ભાભીને કહી દીધી છે.” શ્રેયા હસીને કહ્યું.

“વ્હોટ? એમણે શું કહ્યું પછી? હાઉ વોઝ હર રીએક્સન??” હિરેને ત્વરાથી પૂછી લીધું.

શ્રેયાએ સહઃસ્મિતે કહ્યું, “એચ્યુલી, યુ નો વોટ, એમણે જ મને કન્વીન્સ કરી હતી, ટુ એક્સપેક્ટ યોર પ્રપોઝલ... મેં એમને આપણી લવ સ્ટોરી ઘરમાં કોઈને ન કહેવા પ્રોમિસથી બાંધી દીધા છે...” શ્રેયાએ હસીને કહ્યું.

“વાઉ... ઘેટ્સ પરફેક્ટ... તારે તો હવે કશું કરવાનું નહીં રહે...” હિરેને ચિંતાગ્રસ્ત ચહેરે મોઢું મચકોડ્યું.

“કેમ?” શ્રેયાએ ઉત્સુકતાથી હસીને પૂછ્યું.

“ઈટ્સ સિમ્પલ યાર, તારે ભાભી કહી દેવાનું કે આપણી લવ સ્ટોરી ઘરમાં છૂટી મૂકી દે. ભાભી પહેલા તારા ભાઈને કહેશે, પછી એ વાત તારા પપ્પાને પહોંચી જશે... મેળામાં નાનું છોકરું એના પેરેન્ટ્સથી છૂટું પડી ગયું હોય એવા એક્પ્રેસન તારે આપવાના... ઘરમાં તારા વિરુદ્ધ કોઈ એક શબ્દ નહીં ઉચ્ચારે...” હિરેને આંધું હસીને કહ્યું.

શ્રેયા હિરેનની વાત સાંભળીને ખડખડાટ હસી પડી.

“મને જોબ મળી છે એના પેંડા તો ઘરમાં બધાએ ખાધા હતા ને!” હિરેને ગંભીર પણ મજાકીયા અંદાજે પૂછ્યું.

“ઓફ કોર્સ... પણ એનું શું કનેક્સન થાય કન્વીન્સ કરવા?” શ્રેયાએ આંખો ઝીણી કરીને પૂછ્યું.

“ઓબ્વિયસ્લિ, આઈ હેવ જોબ ટુ અર્ન મની...” હિરેને તર્ક રજૂ કર્યો.

“પોઈન્ટ...”, શ્રેયાએ મુસ્કુરાઈને કહ્યું, “વેલ, તે કહ્યું એમ હું ભાભીને ઘરમાં વાત લીકેજ કરવાનું કહી દઈશ. પણ તારા પેરેન્ટ્સને કન્વીન્સ કરવાનું તે શું પ્લાનિંગ વિચાર્યું છે?”

“આઈ હેવ નો આઈડ્યા શ્રેયા. મારા પેરેન્ટ્સને હું કન્વીન્સ કરી શકીશ કે નહીં! બટ આઈ વિલ મેરી વિથ યુ. ઘેટ્સ માય કમિટમેન્ટ...” હિરેને શ્રેયાનો સ્નેહભર્યા અંદાજમાં હાથ દબાવી તેની આંખમાં ઝાંખીને કહ્યું.

શ્રેયાએ આઈબ્રો ભેગી કરી સહેજ ગંભીરતાથી કહ્યું, “હિરેન, જો તારા પેરેન્ટ્સ કન્વીન્સ નહીં થાય તો આપણે ભાગીને.....!!”

“ના શ્રેયા, ક્યારેય નહીં. આપણો પ્રેમ સાવ હલકો નથી. ખ્યોર છે. ભાગીને મેરેજ કરવામાં ખુદારી નથી. વી વિલ કન્વીન્સ અવર પેરેન્ટ્સ એન્ડ ઘેન મેરી વિથ ઘેર બ્લેસિંગ... આપણે સમાજ અને સોસાયટીમાં આપણો પ્રેમ જોઈને લોકોની માન્યતામાં લવ એન્ડ એક્સેપ્ટન્સનો પોઝીટીવ મેસેજ ઉતરશે. ભાગી જવાથી લોકોમાં પ્રેમ વગોવાતો હોય છે. જો બે લવર્સ એકબીજા સામે પ્રેમ કન્ફેસ કરી દિલની વાત કરી શકતા હોય, તો એટલિસ્ટ એમના ફેમેલી સામે કન્ફ્રન્ટેશન (મુકાબલો) કરવાના ગટ્સ પણ હોવા જ જોઈએ. સોસાયટી અને સમાજમાં આપણાં પેરેન્ટ્સને શરમને લીધે માથું નીચું કરવું ન પડે એટલે આપણે આપણાં એમને સમજાવવું જ

પડશે કે આપણો પ્રેમ કરીને કશું ખોટું કર્યું નથી. વી મસ્ટ કંફંન્ટ ફોર અવર લવ...”
હિરેને ગર્વ ઊછળતી આંખે કહ્યું.

શ્રેયાએ બન્ને હોઠ ગર્વથી દબાવી સંમતિપૂર્વક હકારમાં માથું હલાવી કહ્યું, “હિરેન,
આઈ ટૂલી સેલ્યુટ યોર થિંકિંગ... આઈ હોપ કે આપણાં પેરેન્ટ્સ કન્વીન્સ થઈ જાય
અને આપણાં પ્રેમને એક્સેસેપ્ટ કરે...” શ્રેયાએ કહ્યું.

“આઈ હોપ ટુ...” હિરેને શ્રેયાના હાથ પર હાથ મૂકીને કહ્યું, “વી વિલ ટ્રાય અવર
બેસ્ટ...”

* * *

@snehnusarnamu

પ્રકરણ – ૮

હિરેનના પપ્પા, અશોકભાઈએ જમીને બેઠકરૂમના સોફામાં બેસી ઓડકાર કાઢ્યો. મુખવાસની બોટલમાંથી ઘાણાંદાળ હથેળીમાં લઈ ઝટકાભેર મોઢામાં ઘા કર્યો. હિરેનની નાની બહેન સોફામાં બેસી ટીવી જોઈ રહી હતી.

“આયેશા, ચલ ભણવા બેસ, અને લાવ રિમોટ આપીને જા...” અશોકભાઈએ હુકમ કર્યો.

“પપ્પા, જસ્ટ ટેન મિનિટ્સ...” આયેશાએ ટીવી સામેથી નજર હટાવીને કહ્યું.

“જસ્ટ ટેન મિનિટ્સવાળી, ચલ ભણવા બેસ, બાર સાયન્સમાં આવીને ટીવી જોતાં શરમ આવવી જોઈએ... રિમોટ આપજે!” ઊંચા અવાજમાં હાથ લાંબો કરીને કહ્યું.

આયેશાએ ખિન્નભાવે મોઢું બગાડી કહ્યું, “લો... રિમોટ, દેખો તમારું શેર બજાર...”, રિમોટ સોફામાં મૂકતાં કહ્યું, “દસ મિનિટ્સ ફેસ થવા પણ ટીવી નથી જોવા દેતાં” બેઠકરૂમની બહાર નિકડતા કહ્યું.

“એય... બહાર ક્યાં જાય છે? રૂમમાં ભણવા બેસ...!” કડક અવાજમાં કહ્યું.

“પપ્પા, આખો દિવસ ભણીને મેન્ટલી થાક લાગ્યો હોય એને રિલિવ કરવા દસેક મિનિટ તો હીંચકા પર બેસવા દો... પછી ભણવા જઈશ બસ!!” અણગમામાં મોઢું મચકોડીને કહ્યું.

“ઓકે ઓકે... તારા સારા માટે જ કહું છું પણ...” અશોકભાઈએ હળવા અવાજે કહ્યું.

નયનાબેન રસોડામાંથી બહાર નિકડી ધીમા સાદે કહ્યું, “તમેય શું! બિચારીને થોડીક વાર તો ફેસ થવા દો!”

“અરે થોડુંક કે’તા રહેવું પડે...” આંખો મીંચકારીને કહ્યું.

“જ્યોત્સનાબેને પેલું સગું બતાવ્યું હતું એ છોકરીની વાત હિરેનને કરો... ફેસન

ડિઝાઇનિંગ કરેલું છે અને સરસ દેખાવડી છે. હું રસોડાનું કામ આટોપી હમણાં આવું એટલી ઘડી હિરેનને અંદર બોલાવી વાત કરો...” નયનાબેન ખુફિયા માહિતી કહેતા હોય એમ ધીમા અવાજે કહ્યું.

“આયેશા એની જોડે વાતચીત કરતી હશે... દસેક મિનિટ રહીને બોલવું છું...” અશોકભાઈએ કહ્યું.

શેર બજારના ભાવ આઠ વાગ્યે ક્લોઝ થઈ જતાં તેમણે ટીવી બંધ કર્યું. બન્ને સોફાની કોર્નર સાઈડ પરથી દાંત ખોતરવાની સળી લઈને બૂમ પાડી, “હિરેન, આયેશા...”

બન્ને હળવી મજાક-મસ્તી કરતાં અંદર આવ્યા.

“હા પપ્પા?” હિરેને કહ્યું.

“આયેશા બેટા...” અશોકભાઈએ ચપટી વગાડી હળવા સાદે સ્ટડી રૂમ તરફ આંગળી ચીંધતા કહ્યું.

“હા જઉં જ છું...” સ્લો મોશનમાં પાંપણો મીંચી તેના સ્ટડી રૂમમાં જતી રહી.

દાંત ખોતરતા અશોકભાઈએ માથા પાછળ હાથ મૂકી ગર્વ લેતા કહ્યું, “તો, આવતા મહિનાથી જોબ ચાલુ એમ ને!”

“હા...,” હિરેને સોફામાં બેસી મોબાઈલ સ્ક્રીન પર આંગળીનું ટેરવું ફેરવતા પૂછ્યું, “કંઈ કામ હતું પપ્પા?”

“તારા માટે એક છોકરી જોઈ છે. ફેશન ડિઝાઇનિંગનું ભણી છે, શું નામ કીધું એનું...?” અશોકભાઈએ નયનાબેનને ટહુકો કર્યો.

“દર્શના...” નયનાબેને હાથ લૂછીને બેઠકરૂમમાં આવી વાતમાં જોડાઈ કહ્યું, “દેખાવે તો એટલી રૂપાળી છે તે જોતાં જ તરત ગમી જાય.” વખાણ કરીને શરૂઆત કરી.

“બિલકુલ, જો એના ચારેક ફોટોઝ તને વોટ્સએપ પર મોકલું...” કહી મોબાઈલમાં ફોટોઝ સેન્ડ કરવા વોટ્સએપ ખોલ્યું.

“છોકરી એકદમ સંસ્કારી અને સરસ ઘરની છે... બેટા, તું હા કહે તો આજ અઠવાડિયામાં મુલાકાત ગોઠવી દઈએ! શું કો'ઈએ!” અશોકભાઈ સામે જોઈને પૂછ્યું.

“હા હા બિલકુલ... આવી છોકરી તો શોધેય ના મળે... અને આતો એમને સામેથી વાયા વાયા વાત કઢાવી પ્રપોઝલ મૂકી છે.” વખાણ કરીને કહ્યું, “આયા ફોટોઝ...?”

હિરેને હકારમાં માથું હલાવ્યું. શ્રેયા સાથેના પ્રેમની વાત કેવી રીતે કહેવી એની મૂંઝવણ તેના મનમાં ઘૂંટાતી હતી. કમને પણ તેના ચાર ફોટોઝ ડાઉનલોડ કર્યા. દર્શના ફોટોમાં દેખાવે કહ્યું એવી જ રૂપવાન હતી.

ગોરો દેહ, ફેશનેબલ પણ સરસ ઓપે એવો ડ્રેસ, કાનમાં ઝૂલતા બ્યુઈશ-ગ્રીન ઝૂમકાં, પરફેક્ટ ટ્રિમ્ડ આઈબ્રો અને એની વચ્ચે નાનકડા ટપકાં જેવી કાળી બિંદી, લાંબી પાતળી ડોક, ચુસ્ત ડ્રેસમાં કર્વાકાર વળેલી પાતળી કમર અને સ્લીમ પેટ – જેના લીધે આંખે ઉડીને વળગે એવા ઉન્નત સ્તનયુગ્મો, જેની ડાભી બાજુ પર મૂકેલા રેશમી ખુલ્લા વાળનો જથ્થો, સુંદર આંખોની કીકીઓ ફરતેની સફેદ સફેદી, અને મોહનીય ચહેરામાં દીપી ઊઠેલું મધુર ગુલાબી સ્મિત જે તેના ખૂબસૂરત ચહેરામાં ચાર ચાંદ લગાવતું હતું. હિરેને દર્શનાના ચાર ફોટોઝ અલગ અલગ પોઝમાં જોતાં સાહજિક શારીરિક આકર્ષણ મનમાં જમ્યું. હિરેને ક્ષણાર્ધ પૂરતી આંખો મીંચી શ્રેયાનો ચહેરો મનઃચક્ષુ સામે લાવી મૂક્યો.

“કેવી છે છોકરી દેખાવે? છે ને ગમી જાય એવી!” નયનાબેને હસીને પૂછ્યું.

“સારી છે મમ્મી પણ...,” હિરેને મોઢું બગાડી મોબાઈલ સાઈડમાં મૂક્યો.

“અરે ગાંડા, પણ ને બણ મૂક બાજુએ... પહેલા મળી લે એકવાર, વાતચીત કર... એમના તરફથી તો લગભગ પાક્કું જ છે... તારા જેવો ટોલ, હેન્ડસમ અને કોઈ વ્યસન વગરનો છોકરો, જેની સ્ટાર્ટિંગ સેલરી જ ત્રીસ હજાર હોય એવા વેલસેટ છોકરાને ના પાડવાની વાત જ અશક્ય છે...” તેમણે ખાતરીપૂર્ણ અવાજે કહ્યું.

“તારા પપ્પાની એકદમ સાચી વાત છે બેટા, એકવાર મળી લેવું જોઈએ તારે...” નયનાબેને તેમની વાતને પ્રોત્સાહન આપતાં કહ્યું.

“પણ મમ્મી, મારે હજુ આગળ ભણવાની ઈચ્છા છે... અત્યારે આ બધું...” હિરેન આગળ બોલવા જાય એ પહેલા જ...,

“અત્યારે આ બધું શું? હં?”, અશોકભાઈના અવાજમાં અકળામણ ભળી, “તારે આગળ ભણવું હોય તો કોણ ના પાડે છે? એકવાર મળી લે... ભગવાન કરે ને જો ગોઠવાઈ જાય તો બે વર્ષ પછી મેરેજનું રાખીશું બસ... ક્યાં ઉતાવળ છે આપડે!”

“પણ પપ્પા વાત એમ નથી, હું...” હિરેન આગળ કહે એ પહેલા જ...

“અલ્યા ભઈ તો સમજાય અમને તારી વાત કેમ છે તો ખ્યાલ આવે... આટલી સરસ છોકરીઓના માંગા સામા ચાલીને આવે છે ને તું વળી કોઈના કોઈ બહાના કાઢે જ જાય છે તે... તે કોઈ પસંદ કરી હોય તો અત્યારે જ બોલી નાખ તો ખબર પડે અમને...” ખિન્ન અવાજે ભવાં તગતગાવીને કહ્યું.

હિરેને હિંમત ભેગી કરી, ફફડતાં હૈયે કહ્યું, “અમારા ફ્રેંડ્સ સર્કલમાંથી મને એક છોકરી ગમે છે. અને...અને તમે એને ઓળખો છો...” બન્નેના ચહેરાના હાવભાવ નિરખતા તેણે કહ્યું.

અશોકભાઈ અને નયનાબેને એકબીજા સામે દિગ્મૂઢ થઈને જોયું, પછી બન્નેથી એકસાથે બોલાઈ ગયું, “કોણ??”

હિરેને બન્નેના ચહેરાના હાવભાવ નિરખીને ભારે ભરખમ થઈ ગયેલી જીભ ઉપાડીને કહ્યું, “શ્રેયા.”

“કોણ?? તારી બર્થડે પાર્ટીમાં આવી હતી એ છોકરીની વાત કરે છે તું?” નયનાબેને આશ્ચર્યમૂઢ થઈને પૂછ્યું.

હિરેને જવાબમાં માત્ર માથું ‘હા’માં હલાવ્યું. તેના હૃદયના ઘબકારા વધી ગયા હતા. કપાળ પર પરસેવાનો પાતળો ઢોળ બાઝી ગયો હતો.

“પણ એ, એ તો અપંગ છે. અને આપણી કાસ્ટ પણ નથી... તું એને પ્રેમ કરે છે??” કહીને તેમણે ઝીણી આંખે હિરેન સામે જોયું.

તાણેલા તીરકામઠાની જેમ અશોકભાઈની ધારદાર નજરથી હિરેન વીંધાઈ રહ્યો હતો, તેમણે ભવા ચડાવી કડક અવાજમાં કહ્યું, “તારું મગજ ફરી ગયું છે!! તને ખબર પડે છે તું શું બોલી રહ્યો છે??”

“મને ખબર છે હું શું બોલી રહ્યો છું પપ્પા, અને એ પણ જાણું છું કે હું શું કરી રહ્યો છું. આઈ લવ હર ધ વે શી ઈઝ...” હિરેને એમની આંખોમાં જોઈને કહ્યું.

અશોકભાઈએ ખિન્નતાથી માથું ઘુણાવી કહ્યું, “સાંભળે છે તું... આ પાગલ થઈ ગયો હોય એવું મને તો લાગે છે. તને પ્રેમ કરવા બીજી કોઈ છોકરી ન મળી ને એ અપંગ જ મળી!”

“પપ્પા પ્લીઝ... એનું નામ શ્રેયા છે. ડોન્ટ ડીસરિસ્પેક્ટ હર... હું તેને સ્કૂલમાં હતો ત્યારથી ઓળખું છું. અને હું એને ખૂબ પસંદ કરું છું. હર ડીસએબીલીટી ડઝન્ટ બોધર મી ટુ લવ હર, સો આઈ પ્રપોઝ હર...” હિરેને અડગ અવાજે કહ્યું.

“અને એણે હા પાડી દીધી?” નયનાબેને આશ્ચર્યથી પૂછ્યું.

“આવો છોકરો મળતો હોય તો હા જ પાડેને, આના જેવી એ ગાંડી થોડી હોય!!” અશોકભાઈએ કડવા શબ્દોનો વજ્રઘાત કર્યો.

“પપ્પા, તમે સમજતા કેમ નથી! હું એને પ્રેમ કરું છું... અને પ્લીઝ, આવા કડવા શબ્દો ના બોલો...મમ્મી કંઈક કે’ને એમને!” હિરેને ભવાં સંકોચીને કહ્યું.

“બેટા, તારે સમજવું જોઈતું હતું શ્રેયાને પ્રપોઝ કર્યા પહેલા...” નયનાબેને અશોકભાઈની સાઈડ લેતા કહ્યું.

“મમ્મી મેં સમજી વિચારીને એને પ્રપોઝ કર્યું છે, વ્હાય ડોન્ટ યુ અંડરસ્ટેન્ડ? શ્રેયા બધી રીતે સરસ છોકરી છે એ તું જાણે છે છતાંયે તું પપ્પાનો પક્ષ લે છે...!! આઈ કાન્ટ બિલિવ યુ.” હિરેને દર્દઘુંટયા અવાજે કહ્યું.

“હિરેન, બેટા હું પક્ષ નથી લેતી પણ તારા સારા ભવિષ્ય માટે કહું છું. તને એનાથી સરસ દેખાવડી અને સંસ્કારી છોકરીઓ મળે એમ છે. અને એ પણ આપણાં સમાજની જ. આ દર્શના કેટલી સુંદર દેખાય છે, કોઈ નસીબદાર છોકરો હોય એને એવી રૂપાળી છોકરી મળે.”

“મમ્મી, હું તારી વાતને સમજું છું. એ સુંદર છે, કદાચ શ્રેયા કરતાં પણ વધારે. આઈ નો ઘેટ. પણ દેખાવ જ બધું નથી હોતું. એઝ અ પર્સન આઈ ટૂલી લવ હર... લાંબા સમયે બે વ્યક્તિઓને એમનો સ્વભાવ જ એકબીજા સાથે પ્રેમ કરતા રાખે છે, દેખાવ નહીં. હું શ્રેયાને દસ વર્ષથી ઓળખું છું. અને મને એની સાથે સમય પસાર કરવો ગમે છે. હું એની સાથે મિત્રતા કરતાં પણ વધુ ગાઢ બોન્ડિંગ અનુભવું છું. અને એ સ્વનિર્ભર છે. ફૂલ ટાઈમ રાઈટર છે.” હિરેને કહ્યું.

“બેટા તારે ફક્ત પ્રેમ વિશે નહીં પણ અમારા માટે તો વિચારવું જોઈએ ને! સમાજમાં લોકો અમને શું કહેશે? કેવી વાતો કરશે આપણાં વિશે? અમને પૂછશે કે તમારા દીકરાને તમે કશું જ સમજાવ્યું નહીં!! અમારે શું જવાબ આપવો એમને બોલ બેટા?” નયનાબેને લાગણીભીના અવાજે કહ્યું.

“મમ્મી, લોકો શું કહેશે એ વિચારીને જો જીવનના નિર્ણયો લઈએ તો જીવનમાં દબાઈ દબાઈને જીવવું પડે. દિલમાં ઉઠતી ઈચ્છાઓ, પેશન, ડ્રીમ્સ, બધું મારી નાખવું પડે. લોકોની માન્યતાના ચોકઠામાં બંધબેસતું હોય અને એમને ખુશ કરે એવું કરવા જઈશ તો હું મારી જાતને ક્યારેય ખુશ નહીં રાખી શકું. હું લોકો શું કહેશે એ વિચારીને જીવવા નથી ઈચ્છતો. મને મારું દિલ કહે એજ કરું છું. અને મેં આજ સુધી તમને શરમને લીધે માથું નીચું કરવું પડે એવું કોઈ ખોટું કામ નથી કર્યું. મેં શ્રેયાને પ્રેમ કરીને પણ કશું જ ખોટું નથી કર્યું એવું મારું દિલ કહે છે મમ્મી... ટ્રાય ટુ અંડરસ્ટેન્ડ મી...” હિરેને લાગણીઓની લગામ હાથમાં લઈને કહ્યું.

“મને તો એ સમજાતું નથી કે આ ગાંડાએ એવું તો એનામાં શું જોયું તે આટલો એના પ્રેમમાં ગાંડો થઈ ગયો છે??” અશોકભાઈએ નિરાશામાં સતત માથું ધૂણાવતા કહ્યું.

“ઓહ ગોડ પપ્પા... તમને તો હું કેવી રીતે સમજાવું એજ મને સમજાતું નથી...”

હિરેને માથા પર હાથ મૂકી ઉદાસ સ્વરે માથું ધૂણાવતા કહ્યું.

“જો, હવે ધ્યાનથી સાંભળ મારી વાત ને,” અશોકભાઈએ સોફાનો ટેકો છોડી, સહેજ આગળ આવી ગંભીર અવાજમાં કહ્યું, “એ નોર્મલ જીવનસાથીની જેમ તને ક્યારેય સુખ આપી નહીં શકે. નાના-મોટા કામમાં મદદ નહીં કરી શકે. તારે કોમ્પ્રોમાઈઝ કરીને જીવવું પડશે. એની સાથે થોડાક મહિનો પનારો પડશે ત્યારે તને પસ્તાવો થશે કે એના કરતાં રૂપે-ગુણે ઘણી સારી છોકરી મળતી હતી તો એની સાથે મેરેજ કર્યા હોત તો આજે લાઈફ કંઈક અલગ જ હોત! પાર્ટી કે ફંક્શનમાં એ ક્યીસ લઈને તારી બાજુમાં ઊભી રહેશે ત્યારે લોકો તારી સામે ટગરટગર દેખશે ત્યારે તું મનમાં ક્ષોભ અનુભવીશ. લોકો સામે એની અપંગતાના તારા ઉપર શરમના છાંટા ઉડશે. એને જીવનસાથી તરીકે પસંદ કર્યા બદલ તું મનમાં દુભાઈશ. અપંગ અને નોર્મલ વ્યક્તિના જીવન અલગ હોય છે. અપંગ વ્યક્તિઓ માત્ર અપંગ સાથે જ પરણે, કારણકે એ એકબીજાની પરિસ્થિતિ સમજી શકતા હોય. નોર્મલ વ્યક્તિએ નોર્મલ જીવનસાથી સાથે જ પરણવું જોઈએ. આ સમાજની રીતભાત છે સમજ્યો! એના પર દયા દાખવી તારું જીવન શું કામ બરબાદ કરે છે મૂરખા! થોડુંક પ્રેક્ટિકલ વિચાર. બધુ પ્રેમની નજરે જોઈશ તો લોકો તને ચૂસી ખાશે ડોબા! સમજતો કેમ નથી... એકવાર દર્શનાને પર્સનલી મળી લે, પછી પેલીના પ્રેમની બધી જ હવા નીકળી જશે...” અશોકભાઈએ તોછડાઈથી કહ્યું.

“પપ્પા, તમે ભલે મારા જોડે તોછડાઈભર્યું વર્તન કરો, પણ હું તમારી સાથે રિસ્પેક્ટ સાથે જ વાત કરીશ. વ્યક્તિની સાચી ડિસએબીલીટી એના દિમાગમાં ભરેલી હોય છે, શરીરમાં ફક્ત દેખાતી હોય છે. શ્રેયાને હું ડિસએબલ વ્યક્તિ તરીકે નથી દેખતો, શી ઈઝ ટોટલી ઈન્ડીપેન્ડન્ટ બાય હર સેલ્ફ. એન્ડ આઈ વોન્ટ યુ ટુ એકનોલેજ ઘેટ. મેં એના પર દયા ખાઈને મેરેજની પ્રપોઝલ નથી મૂકી, હું એને એક નોર્મલ વ્યક્તિ તરીકે પ્રેમ કરું છું. નોર્મલ વ્યક્તિ ડિસએબલ વ્યક્તિ સાથે મેરેજ ન કરે એવું ક્યા કાયદામાં કહ્યું છે બોલો? સમાજની રીતભાત જૂની માન્યતાઓથી ભરેલી છે પપ્પા. સમય બદલાય એમ વ્યક્તિએ એની માનસિકતા બદલવી પડે. સમય સાથે બદલાતા શીખવું જોઈએ. આજના સમાજમાં તો ઘણા એવા ઘરમાં છોકરીઓને સમાજપ્રથા મુજબ દબાયેલી રાખી ઓછું ભણતર આપવામાં આવે છે. તો પણ તમે આયેશાને ડોક્ટર બનાવવાનું સપનું સેવો છો ને! કેમ? બોલો?” હિરેને કહ્યું.

ભોંઠા પડ્યા હોય એમ અશોકભાઈ થૂંક ગળે ઉતારી નયનાબેન સામે જોયું.

“મારો પ્રેમ એની ડિસએબીલીટીનો સ્વીકાર કરી તેને ચાહે છે. લોકો સામે હું તેની બાજુમાં ઊભો રહીને ગર્વ અનુભવીશ, લોકોને જે વિચારવું હોય તે વિચારે. દરેકને હું કન્વીન્સ કરવા નથી ઈચ્છતો. ઓસ્ટ્રેલીયાનો નિક વુજીસીક જેને જન્મથી બે હાથ

અને પગ નથી, છતાં એ બધુ જ એની જાતે જ કરે છે. એની ડિસએબીલીટી એ એની તાકાત છે. એણે નોર્મલ છોકરી સાથે મેરેજ કર્યા છે. ડિસએબીલીટી લોકોની બિલિફમાં છે પપ્પા. જો એ બિલિફ દૂર થઈ જાય તો વ્યક્તિ એની શારીરિક ડિસએબીલીટીને ઓવરકમ કરી જતો હોય છે. શ્રેયા ઈઝ વન ઓફ ધોઝ પર્સન હુ હેઝ ગટ્સ ટુ ઓવરકમ હર ડિસએબીલીટી... એન્ડ ધેટ્સ ધ થિંગ ઈન હર અટ્રેક્ટેડ મી ટુ લવ હર.” હિરેને તેમની આંખોમાં આંખો મિલાવીને ગર્વભેર કહ્યું.

અશોકભાઈના ચહેરાના હાવભાવ પરથી એવું લાગતું જાણે એમનું ગૂંચવાયેલું મન તર્ક શોધવા ફાંફા મારતું હતું. બન્ને ચૂપ રહી એકબીજા સામે દેખીને હિરેન સામે નજર કરતાં. એમના મનમાં ડિસએબીલીટીની ગાંઠને ઓગાળવા હિરેને નયનાબેન સામે જોઈને સ્થિર સ્વરે કહ્યું, “મમ્મી તને એક વાત પૂછું?”

તેમણે હકારમાં માથું હલાવી ‘હા’ કહ્યું.

“નોર્મલ મેરીડ કપલ્સ એકબીજા સાથે વર્ષોથી સાથે રહેતા હોય, અને કોઈ અકસ્માતમાં એમને ગંભીર ઈજા થાય અને એક પાર્ટનર શારીરિક અપંગ થઈ જાય તો શું બીજો પાર્ટનર ડિવોર્સ માંગી વર્ષોનો સંબંધ છૂટો કરી નાંખશે કે તેને જેવો છે એવો સ્વીકારી લેશે?” હિરેને પૂછ્યું.

નયનાબેને નજર ફેરવી અશોકભાઈ સામે જાયું, પછી બોલ્યા, “એ બન્ને વચ્ચે સાચો પ્રેમ હોય તો....”, એમણે થૂંક ગળા નીચે ઉતારીને કહ્યું, “...તો જરૂર સ્વીકારી લે, હું હોવ તો હું પણ સ્વીકારી જ લઉં.” ધીમા અને લાગણીભીના સૂરે કહ્યું.

“બસ એજ હું કહેવા ઈચ્છું છું મમ્મી, મેં મેરેજ પહેલા શ્રેયા જેવી છે એવી એને સ્વીકારી લીધી છે, પછી બીજા કોઈ પ્રશ્નો મારા માટે ઊભા થતાં નથી. બસ આટલું જ મારે તમને કહેવું હતું.”, હિરેને સોફામાંથી ઊભા થતાં કહ્યું.

“હિરેન, સાંભળ” અશોકભાઈએ મૂંઝાયેલા સ્વરે કહ્યું.

હિરેન એના રૂમ તરફ જતાં અટકીને પાછળ વળ્યો. તેની છાતીમાં અજીબ પ્રકારનું દર્દ ઘૂંટાતું હતું. આંખોમાં ભીનાશ છવાયેલી હતી.

“તારે હજુ વિચારવું જોઈએ તારા નિર્ણય પર.” અશોકભાઈએ સ્થિર અવાજે કહ્યું.

“પપ્પા, મેં જે ફાઈનલ વિચાર્યું હતું એ તમને કહી દીધું. હવે તમારે એના પર વિચારવાનું છે.” હિરેને રૂમ તરફ જવા પગ ઉપાડ્યા ત્યાં જ એ કશુંક કહેવા અટક્યો, “અને હા, અમે ક્યારેય ભાગીને લગ્ન નહીં કરીએ. લગ્ન કરીશું તો તમારી સહમતીથી જ, આશીર્વાદ લઈને...” હિરેને બન્નેની સામે વારાફરતી જોઈને રૂમમાં જતો રહ્યો.

અશોકભાઈ અને નયનાબેન એકબીજા સામે મૌન બનીને જોઈ રહ્યા. બન્ને પક્ષે સૌની દલીલો સાચી જણાતી હતી, છતાં પણ પ્રેમનું પલ્લું જીત્યાનો અણછાજતો આભાસ બન્નેના મનમાં પડઘાતો હતો. હિરેનની દલીલોએ એમના હૃદયના તારને ક્યાંક ઝંકૃત કર્યાનો અહેસાસ થતો હતો.

*

એક અઠવાડીયા પછી...

રાતના સૂતી વખતે અશોકભાઈ અને નયનાબેનની આંખોમાંથી ઊંઘ ખોવાયેલી હતી. પડખા ઘસીને પણ ઊંઘનું ઠેકાણું પડતું નહતું. હિરેનના ફાઈનલ નિર્ણયના વિચારો મનમાં વલોવાતા હતા. નયનાબેને અશોકભાઈ તરફ પડખું ફેરવી એમને જગાડવાની ઈચ્છા થઈ. ખભા પર હાથ મૂકી ધીમા સ્વરે કહ્યું, “જાગો છો?” બોલતા જ તેમણે પડખું ફેરવી હુંકારો કર્યો.

“હિરેન વિશે શું વિચાર્યું તમે?”

“એની દ્રષ્ટિએ વિચારું તો એ બિલકુલ સાચો છે. પણ એક પિતાની દ્રષ્ટિએ દેખું છું ત્યારે એનો પુત્ર નોર્મલ છોકરી સાથે મેરેજ કરે એવો સ્વાર્થ ભળે છે. આપણાં ઘરમાં અપંગ ડોટર-ઈન-લો આવશે ત્યારે લોકો શું વિચારશે એનો છુપો ભય પણ ભીતરમાં વાગે છે. એ દિવસે હિરેનની વાતો સાંભળી હું એની દલીલોને વીંધવા કશું જ બોલી ન શક્યો. હી વોઝ રાઈટ એબાઉટ ટૂ લવ એન્ડ એક્સેપ્ટન્સ. આ અઠવાડીયામાં હૃદય અને મન વચ્ચેના નિર્ણયમાં હૃદય જીતતું હોય એવું લાગે છે, પણ મન પોતાની હાર સ્વીકારવા તૈયાર નથી થઈ રહ્યું.”, અશોકભાઈએ મનમાં ઘોળાતાં વિચારોની રજૂઆત કરી.

નયનાબેને એમનો હાથ તેમના હાથ પર મૂકી ભાવનાત્મક બંધન પ્રસરાવ્યું, પછી લાગણીભીના સૂરે કહ્યું, “હિરેનના જીવનસાથીનો પ્રશ્ન એના પર જ છોડવો જોઈએ. એના પર દબાણ કરીને દુભાવીશું તો એ પણ ખુશ નહીં રહે અને આપણે પણ. શ્રેયાના ઘર વિશે મેં પૂછાવડાવી જોયું છે. એમના ઘર બધા સભ્યોનો સરસ સ્વભાવ છે. શ્રેયા અપંગ છે એટલું જ, બાકી એ ખૂબ સરસ અને ગમી જાય એવી છોકરી છે.” નયનાબેને એમનો નિર્ણય ખુફિયા માહિતી સાથે કહ્યો.

અશોકભાઈએ એમનો બીજો હાથ નયનાબેન પર મૂકી ભાવનાત્મક બંધન પુરું, “હિરેનને બધી વાત કર્યા પછી શ્રેયાના પેરેન્ટ્સ સાથે વાતચીત કરવા મિટિંગ ગોઠવીશું... કાલે સવારે હું એને ગૂડ ન્યૂઝ આપીશ. હી વિલ બી મોર હેપ્પી થેન એવર...” આછું સ્મિત કરી બન્ને હાથ માથા પાછળ મૂકી આંખો મીંચી.

પુર્ણિમાના સોળે કળાએ ખીલેલા ચંદ્રનો શીતળ પ્રકાશ બારીમાંથી બેડરૂમમાં પથરાઈ રહ્યો હતો. હિરેન એના સ્ટડી રૂમમાં શ્રેયા સાથે ફોન પર વાતચીત કરી રહ્યો હતો.

“હિરેન, મારા ફેમિલીમાં બધા કન્વીન્સ થઈ ગયા છે, પણ...” શ્રેયાના અવાજમાં ઉદાસીનતા ભળેલી હતી, “...પણ એમનુ કહેવું છે કે જો તારા પેરેન્ટ્સ કન્વીન્સ થાય તો જ આગળ વાત કરવી યોગ્ય ગણાય. આઈ હોપ યોર પેરેન્ટ્સ વિલ અંડરસ્ટેન્ડ અવર લવ એન્ડ એક્સેપ્ટ મી ધ વે આઈ એમ...”

“સ્યોર શ્રેયા, ઘે વિલ... વી જસ્ટ હેવ ટુ બી પેશન્સ...” હિરેને વિશ્વાસપૂર્ણ સ્વરે કહ્યું.

* * * * *

@snehnusarnamu

લેખકના અન્ય પુસ્તકો:

મનની આંટીઘૂંટી (નવલિકા)

101 માઈક્રો ટેલ્સ (ગુજરાતીમાં)

101 માઈક્રો ટેલ્સ (અંગ્રેજીમાં)

@snehnusarnamu